

Giới thiệu Nương Tử Cho Ta Một Cơ Hội Được Không?

Nàng vì hán cam tâm tình nguyện thay đổi tất cả học thuê thùa may giả làm người vợ đám bô mặc công danh để giúp hán nhưng hán lại không yêu nàng , hán phế tay nàng đã vậy ngày con nàng chết hán lại ôm ấp nữ nhân khác khiến tim nàng đã chết , nàng lựa chọn bỏ đi sống trong mộng ảo.

Hán sau khi đọc được bức thư bí mật mới hiểu rõ mọi việc nàng là người cứu hán, hán thương nàng từ lâu mà ngu ngốc không biết, hán quyết định đoàn tụ với nàng nơi suối vàng, vạn tiên xuyên tim làm lại từ đầu.

Nhưng thế sự vô thường, nghịch thiên trọng sinh kiếp này hán quyết không phụ nàng cũng muốn nói lại duyên tình dang dở kiếp trước. Nhưng sự việc liệu có còn như trước kia, nàng có còn như trước kia, có còn yêu hán nữa không? Mời các bạn đón xem truyện Nương Tử Cho Ta Một Cơ Hội Được Không?.

Bạn đang đọc truyện *Nuong Tu Cho Ta Mot Co Hoi Duoc Khong?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1: Nghịch thiên trọng sinh

- Nếu cho chàng một cơ hội, mọi chuyện liệu có thể quay lại phút ban đầu... ta có hay không lần nữa phải đau khổ đắm chìm trong giấc mộng hoa tư...

Trên chiến trường hỗn loạn, xác chết chất lên như núi, máu sóm đã chảy thành sông. Thảm Ngan một thân trọng thương hướng ánh mắt về phía chân trời... Chợt hán nhìn thấy Tông Ngung nở nụ cười, đưa tay ra với hán. Hán mỉm cười dịu dàng đưa tay ra nắm lấy tay nàng, cơ thể mất đi cảm giác rã rời ngã xuống.

Thảm Ngan cảm thấy cơ thể vô lực, không cử động được, hán cố gắng mở hai mắt ra nhưng mắt lại truyền đến cảm giác đau đớn làm hán ngừng lại. Bỗng bên tai truyền đến tiếng ní non thật khẽ:

“Thảm Ngan, thiếp rất sợ, sợ chàng không tỉnh lại nữa” sau đó là một cơ thể ấm áp dán chặt lên người.

Thảm Ngan giật mình phát hiện đây là tiếng của A Ngung. Sao có thể? Hán bị vạn tiên xuyên tâm cư nhiên không chết mà còn nghe được tiếng của A Ngung. Đây là làm sao? Thảm Ngan bỗng phát hiện cơ thể của mình rất nóng. Đây... Đây không phải là lần hán bị thương sau trận chiến ở cánh đồng Thương Lộc 10 năm trước sau. Vậy... Đây có lẽ là do ông trời cho hán cơ hội để chuộc lại lỗi lầm.

Thảm Ngan muốn mở miệng nói chuyện nhưng cổ họng đau đớn khiến hán không thể nói thành lời, cơ thể đã không còn chút sức lực nào.

Rất... rất lâu sau, cảm thấy thân thể đã bớt sot một chút, người cũng có chút sức lực thì Thảm Ngan mới mở miệng nói chuyện, giọng nói có chút khàn:

“Là cô nương cứu tôi sao?”

Nhẹ nhàng ôm lấy thiên hạ trong lòng, hán cảm nhận được lúc này thân thể nàng có chút cứng nhắc. Thấy hán không mở mắt do bị thương chưa lành nàng mới thảm thở phào nhẹ nhõm. Lúc trước hán còn nghĩ là do nàng giật mình, bây giờ thì hán đã hiểu được thật ra nàng là sợ hán nhận ra nàng là Tông Ngung nên mới có phản ứng như vậy với hán đi.

Tông Ngung dùng đầu ngón tay viết lên ngực Thảm Ngan: ‘Phải’.

Cảm nhận được đầu ngón tay ấm nóng của nàng trên ngực khiến hán không khỏi chua sót, nhịn không được mà mở miệng:

“Cô nương không cần vì tại hạ mà hi sinh thân mình”.

Tông Ngung lại viết lên ngực hán:

‘Lương tâm thày thuộc không cần để ý’

Mọi chuyện vẫn y như đúc 10 năm trước có hay chẳng là lòng người thay đổi. Hán vẫn mở miệng hứa hẹn:

“Ta sẽ cưới nàng”

Cảm thấy người trong lòng giật mình, thân thể cứng lại rồi giãn ra, vòng tay ôm hán càng chặt hán. ‘Ta cũng sẽ không buông tay nàng’ Thảm Ngan thầm nói trong lòng. Hán thật ra muốn nói tiếp nhưng cơ thể bị thương chưa hồi phục, lúc này nói chuyện lại tôn không ít sức lực nên thân thể lại vô lực không nói được gì nữa.

Thảm Ngan mặc dù hôn mê nhưng thần trí lại rất thanh tịnh. Hán có thể cảm nhận được A Ngung cõng hán trên lưng đi trong tuyết lạnh, nghe được tiếng A Ngung nói chuyện với Liêu Thê Thê (chú ý: chỉ A Ngung nói chuyện, LTT bị câm), hán cũng biết được nàng phải trở về Lê quốc. Lúc hán còn hôn

mê, hán nghe được tiếng A Ngung bẻ miếng ngọc bội làm đôi rồi chậm rãi đeo lên cổ hán một nứa, hán còn nghe được tiếng A Ngung dặn dò Liễu Thê Thê:

“Đây là Khương quốc tướng quân của các người, chăm sóc cho chàng sẽ được hậu thương xứng đáng”

Nàng nhìn về phía Thẩm Ngạn bước đến gần hán nhẹ nhàng án lên trán hán một nụ hôn. Cảm nhận được từ trán truyền xuống cảm giác ám và ấm uớt. Nàng hôn hán. Sau đó hán nghe tiếng bước chân xa dần, âm thanh mở cửa rồi đóng cửa. Nàng đi thật rồi.

Tiếp đó là một chiếc khăn lau mặt cho hán rồi một bàn tay chậm rãi vuốt ve mặt của hán. Trước kia hán không nghĩ nhiều, nhưng bây giờ nghĩ lại thì thật nhiều sơ hở: tại sao hán chỉ có nửa miếng ngọc bội? Liễu Thê luôn ở bên cạnh hán thì cần gì phải bẻ đôi ngọc bội đưa cho hán chứ? Đánh dấu chủ quyền sao? Thật nực cười... Còn vòng ngọc của cô ta từ lúc tỉnh lại hán đã không thấy rồi, nhưng lúc hán hỏi thì cô ta lại nói là bị vỡ rồi. Nếu luôn đeo trên tay thì làm sao lại vỡ được? Quan trọng hơn là nhà cô ta chỉ là một y quán nhỏ thì làm sao có thể mua được vòng ngọc vừa sờ liền biết là thượng đẳng được?... Sợ hờ lộ liêu như vậy nhưng hán lại không thấy được, hán đứng là ngu ngốc, thiên hạ đệ nhất ngu ngốc...

Hai ngày sau

Thẩm Ngạn nhẹ rung hàng mi dài rồi chậm rãi mở đôi mắt ra. Đập vào mắt là trần nhà cũ kỹ, đưa mắt nhìn sang bên cạnh, Liễu Thê đang cười vui sướng. Nàng co thể mệt mỏi ngồi dậy, nhìn Liễu Thê lạnh nhạt hỏi:

“Là cô cứu tôi sao?”

Thần sắc Liễu Thê hơi đổi nhưng cuối cùng cũng nhanh chóng gật đầu. Lòng Thẩm Ngạn dâng lên một cỗ thát vọng, nhận thấy điều này Thẩm Ngạn cười khổ, hán đang hi vọng cái gì? Hi vọng cô ta lắc đầu rồi viết ra toàn bộ sự thật cho hán sao, không bao giờ có đâu. Nàng mắt nhìn cô ta lần nữa, lạnh nhạt nói :

“Ta sẽ thực hiện lời hứa”

Vài ngày sau

Trước cửa tướng quân phủ, một chiếc xe ngựa bình thường dừng lại. Thẩm Ngan từ xe ngựa đi ra. Xuống xe, nhìn đại môn tướng quân phủ uy phong làm cho những kí ức đáng nhớ ào ạt kéo về. Lúc trước hán cùng Liễu Thê dọn ra biệt viện sống, rất lâu mới về phủ một lần, không khỏi làm cho hán thấy tướng quân phủ vừa xa lạ vừa quen thuộc.

Cho người sắp xếp chỗ ở cho Liễu Thê xong, Thẩm Ngạn quay lưng đi thẳng vào phủ, đến thư phòng. Nhìn cảnh vật quen thuộc trước mắt khiến Thẩm Ngan có cảm xúc thật phức tạp.

Bố trí thanh nhã, vị trí thư án, tủ sách,... vẫn y như đúc trong kí ức mơ hồ. Ngồi vào thư án, Thẩm Ngan suy nghĩ về bước tiếp theo để đón A Ngung vào phủ. Theo trong trí nhớ thì phải một năm nứa hán mới cưới được A Ngung a. Haiz... thật lâu. Ngàn đầu nhìn xà ngang trên trần nhà, Thẩm Ngan lại nhớ đến A Ngung, hán rất muốn được gặp nàng, đem nàng giam lại bên người, nhưng phải đợi a. Thời thì trong thời gian chờ đợi này, hán chuẩn bị mọi thứ thật hoàn hảo để đón A Ngung của hán vào cửa đã. Cúi đầu nhẹ nhàng vuốt ve nửa miếng ngọc bội Tông Ngung để lại. Trong mắt Thẩm Ngan tràn ngập dịu dàng và tình ý, khoe môi cũng câu lên một nụ cười ôn nhu.

Bạn đang đọc truyện *Nương Tử Cho Ta Một Cơ Hội Được Không?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở Ebook Full . Net.

Chương 2: MẮT TRÍ NHỚ

Lê quốc, sân huấn luyện

Lều chủ soái

“A Ngung, muội đừng ở đó mà lo lắng nứa, hán sẽ không sao đâu, ra ngoài luyện tập một chút đi”.

Tông đại tướng quân Tông Diễn (đại ca của Tông Ngung) nhẹ giọng nói. Tông Ngung từ trong suy nghĩ giật mình tỉnh lại. Nhìn đại ca của mình: làn da hơi đen, khuôn mặt tuấn tú nghiêm nghị, cũng là một mĩ nam a.

“A Ngung...”

“Vâng” – Tông Ngung giật mình đáp lại. Đứng dậy bước ra khỏi lều chủ soái đi đến chuồng ngựa. Chọn con ngựa thuộc về nàng rồi xoay người lên ngựa.

Trường đua ngựa

Tống Ngung mặc y phục kị xạ màu đỏ, cưỡi tuấn mã màu đỏ tiến vào trường đua ngựa. Tư thế oai hùng, khuôn mặt xinh đẹp, khí chất hiền ngang nhưng thanh nhã. Vốn dĩ vẻ hiên ngang lãnh liệt ấy không nên có ở một nữ tử nhưng kết hợp trên người nàng lại toát lên một vẻ đẹp mĩ lệ, hài hòa cùng sống động. Dù gặp rất nhiều lần nhưng các binh sĩ, tướng quân ở đây không thể không thừa nhận Tống Ngung là một nữ tướng quân tài ba và xinh đẹp. 14 tuổi đã theo ca ca ra sa trường chiến. Họ còn nhớ rõ lần đầu Tống Ngung ra trận, người mặc áo giáp bằng đá Thanh Tùng do Tống Diễn tặng, tay cầm trường thương buộc lụa đỏ, cưỡi ngựa đánh gặc. Tuổi còn nhỏ mà đã am hiểu binh thư, phuông thức đánh trận. Với bọn họ nàng là chiến thần mà bọn họ ngưỡng mộ bởi nàng chỉ thua trong tay Thẩm Ngan.

“A Ngung, chúng ta thi cưỡi ngựa bắn tên đi”

Tống Diễn lên tiếng làm mọi người hoan hồn.

“Được”.

Tống Ngung tiếp lấy cung tên từ tay ca ca mình.

Tống Diễn thúc ngựa chạy như bay, tay lắp ba mũi tên vào cung. Chỉ nghe tiếng xé gió thật mạnh và nhanh như vũ bão xẹt qua, cả ba mũi tên đều trúng hòng tâm. Đến Tống Ngung, nàng cũng giục ngựa chạy thật nhanh, tay lắp tên vào cung chuẩn bị bắn. Bất ngờ (con tg làm), con ngựa như bị nỗi điện, hí dài một tiếng, giò hai chân trước lên, Tống Ngung không kịp phản ứng, thân thể bất động theo quán tính mà ngã về xuống ngựa, thân mình cũng lăn vài vòng trên đất, đầu bất ngờ đập vào một tảng đá. Máu sorm đã thấm ướt cả khuôn mặt nhỏ nhắn, tái nhợt rồi không ngừng lan ra dưới đất cát tựa như những đóa hoa bỉ ngạn xinh đẹp đang nở rộ. Mọi người bị sự việc làm cho sợ hãi.

Tống Diễn phi ngựa chạy đến chỗ Tống Ngung, bế nàng lên, chạy vào lều chủ soái, miệng thì kêu to:

“Gọi quân y nhanh lên, nhanh lên”

Binh sĩ gấp rút chạy đi, trường đua ngựa loạn thành một đoàn nhưng rất nhanh lấy lại bình tĩnh. Quân y nhanh chóng được đưa vào lều. Sau khi bắt mạch và băng bó cho Tống Ngung xong, lão quân y quay sang bẩm báo:

“Đại tướng quân yên tâm, Tống Ngung tiêu thư chỉ bị va chạm nhẹ, không có gì đáng lo ngại cả, chỉ cần uống vài thang thuốc bổ huyết của thần và nghỉ ngơi tĩnh dưỡng vài hôm liền không sao”

“Úm, ông mau cho người sắc thuốc đem vào đây”

“Vâng, thần xin cáo lui”

Tống Diễn nhìn Tống Ngung thêm một lát rồi quay về lều, ngồi bên thư án mà trầm tư. ‘Đây là con ngựa A Ngung hay cưỡi sao lại đột nhiên sao lại đột nhiên nỗi điện được, chuyện này rất không bình thường!

Tống Ngung tỉnh dậy đã là sáng hôm sau. Sau khi tỉnh lại, Tống Ngung không hề hỏi về Thẩm Ngan, tin tức, thương thế,... hoàn toàn không. Tống Diễn vốn dĩ cũng chẳng để ý nhưng càng nghĩ lại càng cảm thấy lạ. Rõ ràng A Ngung rất để ý tên Thẩm Ngan chết tiệt kia, mấy ngày trước còn không ngừng hỏi thăm tin tức của hắn nhưng bây giờ lại vô thanh vô thực, không thèm quan tâm nữa.

Nghĩ vậy, Tống Đại tướng quân Tống Diễn anh minh thần võ một đời lại vui vẻ hỏi Tống Ngung một cách rất ngu ngốc.

“A Ngung, sao muội không hỏi về Thẩm Ngan nữa, muội...”

“Đại ca, huynh có phải già lắm cảm rồi hay không? Thẩm Ngan? Muội có quen hắn sao? Huynh đúng là kì lạ mà, nếu không phải huynh là đại ca của muội thì muội còn nghĩ huynh là tên bị hoang tưởng nha!”

“Ách, không phải chứ, muội... muội thật sự quên hắn rồi sao?”

Tuy là biết đáp án nhưng vẫn phải hỏi kĩ cho chắc chắn.

“Muội còn chưa nghe thấy tên hắn nữa là. Còn nữa, muội vốn chưa gặp hắn lần nào, không nhớ thì làm sao mà quên được chứ. Đại ca, huynh có sao không? Có cần muội bảo quân y đến khám cho huynh không?”

Bị nàng hỏi vậy, Tống Diễn ngượng họng trán trối, chẳng thể trả lời. Haiz... quên được là tốt rồi, ‘hắn’ không muốn muội muội nhà mình suốt ngày chỉ ngồi lô lăng cho tên tiểu bạch kiềm đó. Nhưng mà... sao quên tên đó rồi lại nói ‘hắn’ có vấn đề chứ, ‘hắn’ bình thường mà... hừ

“Không có gì”

“Không có gì mà cứ hỏi muội tên họ Thẩm gì đó, hay là huynh...”

“Huynh cái gì hả?”- Hắn có dự cảm chẳng lành, nhất định nha đầu này lại nghĩ ra cái quỷ gì nữa rồi.

“Huynh thích hắn sao????? Đại ca, huynh...” Hai chữ ‘đoạn tụ’ còn chưa kịp nói ra đã bị một bàn tay tà ác bụt miệng lại.(NB:)

“Muội nói cái gì vậy hả? Ta mới không có thích hán đâu, ta là nam nhân đường đường chính chính làm sao lại thích cái tên tiểu bạch kiêm đó được. Người thích hán là muội đó, suốt ngày lo lắng cho hán. Muội...”

“Muội làm sao?”- Tống Ngung mở to mắt hỏi.

“Sao đại ca hôm nay lạ vậy? Tự nhiên nói về một người mà cả tên nàng cũng chưa nghe là sao?”

Biết mình lỡ lời, Tống Diễn liền ngậm miệng.

“Không có gì. Thẩm Ngan chỉ là một người được muội cứu thoi, không có gì quan trọng đâu. Thôi, huynh đi xử lý công vụ đây, muội có gắng nghỉ ngơi thật tốt, tạm thời đừng tham gia huấn luyện nữa, khi nào khỏi hán rồi luyện tiếp cũng không muộn. Huynh đi đây.” – Chạy mắt (TP+ NG: chạy gần bằng tốc độ ánh sáng a)

“Thật sao?... Thật kì lạ!!!”

Bạn đang đọc truyện *Nuong Từ Cho Ta Một Cơ Hội Được Không?* được tải miễn phí tại [vWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 3: HÒA THÂN

Năm Lê Trang Công thứ 18, Khương quốc thua trận, hai nước Lê-Khương kết đồng minh.

Lê Trang Công nhân Tống Ngung làm nghĩa muội, phong là Kinh Võ công chúa, phái sứ giả đến Khương quốc yết kiến Khương quốc Vương, đem Tống Ngung hòa thân cho Thẩm tướng quân Thẩm Ngan. Sự việc như trước nhưng tâm lại khác xưa.

Thẩm Ngan thì vui mừng khôn xiết, thỉnh thoảng vuốt ve nửa miếng ngọc bội mà Tống Ngung để lại, mỉm cười dịu dàng vui sướng. Thành nghĩ ‘Cuối cùng cũng cưới được A Ngung, hán phải bù đắp cho nàng thật tốt, hảo hảo chăm sóc nàng.’

Lê quốc, phủ tướng quân

Tống Ngung ngồi buồn bức bên thư án

“Sao lại mang ta đi hòa thân chứ? Đại ca, sao huynh lại đồng ý vậy?”

“A Ngung, chúng ta làm thần tử, phải tuân lời, dù muội có phản đối cũng không được, công chúa cũng không thể không đi hòa thân.”

“Haiz... Được rồi, thân là thần tử chi sê ưu phiền của công chúa là việc nên làm”

“Muội hiểu là tốt rồi”

“Đúng rồi đại ca sao ngọc bội của muội lại mất một nửa vậy?”- Như nhớ ra điều gì đó, Tống Ngung bật hỏi

“Chắc là lúc muội ngã ngựa bị vỡ thoi. Ta còn nhiều việc phải làm, muội ngoan ngoãn nghỉ ngơi cho tốt chuẩn bị xuất giá là được rồi nha đầu thật lầm chuyện” – Tống Diễn né tránh ánh mắt của Tống Ngung, trả lời xong liền đứng dậy chạy nhanh ra ngoài.

“Huynh ấy càng ngày càng lạ...”

-----phân cách tuyển-----

Thời gian trôi nhanh, thẩm thoát đã sắp đến đại hôn nhưng Thẩm Ngan lại không nhận được bất cứ một lá thư nào từ Tống Ngung. Tuy lúc trước hán cũng nhận được thư nhưng lúc Quân Phát cho hán xem quá khứ, hán biết A Ngung sẽ viết thư cho hán nên đã dặn dò người hầu nếu sứ giả Lê quốc đưa bất cứ gì cho hán thì phải đưa cho hán ngay, không được đưa cho bất kì người nào khác kể cả Liễu Thê Thê. Nhưng người hán phải đi trở về nói rằng sứ giả không đưa gì cho hán cả. Tại sao lại như vậy? Hay là Quân Phát lừa hán... nhưng sự thật hán nghe được thì hoàn toàn giống như Quân Phát cho hán xem. Hán cũng nghĩ đến việc Liễu Thê Thê lấy thư giống như lúc trước nhưng đây là hán ra lệnh cho người thân cận nhất, không có lí do nào để lừa hán. Sứ giả Lê quốc cũng không có lí do gì để giữ thư và ngọc bội lại. Vậy... rốt cuộc là vì sao?... Hán cảm thấy... rất bất an...

Lê quốc

Tống Ngung nhảm chán không việc gì làm nên nảy sinh lòng hiếu kì với người phu quân tương lai này nên cho người đi dò hỏi. Tống Ngung sau khi nghe thông báo của thuộc hạ thì lâm vào trầm tư.

‘Thảm Ngạn lúc trước đem về phủ một cô gái, chăm sóc rất tận tinh, nghe nói là người cứu hán trên núi tuyết. Vậy chắc hán có tình cảm với cô gái kia. Minh gả qua đó khó tránh hán sẽ không hài lòng, thôi thì lúc gặp mặt mình và hán nói rõ ràng đi. Nàng cũng không muốn làm tiểu tam, nếu hán đã có người trong lòng không bằng tác hợp cho hai người họ. Nàng được tự do mà hán cũng không khó xử, chỉ bằng người đi đường lớn của người, ta đi cầu độc mộc của ta. Vậy cũng được.’

Ngày đại hôn

Tống Ngung từ tờ mờ sáng đã bị người hầu đánh thức, hết trang điểm, búi tóc, lại đến mặc giá y. Loay hoay từ lúc mặt trời chưa mọc đến lúc mặt trời đã đứng bóng, rồi phải ngồi kiệu đi từ Lê quốc đến Khương quốc. Thật mệt chết!!!

-----phân cách tuyển-----

Qua thời gian thật lâu (NB: ta cũng không biết là bao lâu) kiệu hoa mới đến cửa tướng quân phủ. Quy củ rườm rà, bái đường rồi mới đưa vào động phòng.

Ngồi trong tân phòng, Tống Ngung buồn bực lấy tay vén khăn trùm đầu lên tùy tiện ném xuống đất, nhìn xung quanh một màu đỏ rực, người hầu đã sớm lui ra, chỉ còn nàng một mình ngồi trong tân phòng.

“Tên đó sao lại chậm chạp vậy không biết??”

Bỗng “chì nha...” một tiếng, cửa phòng bị đẩy ra. Nghe tiếng bước chân đến gần, Tống Ngung vội nhặt khăn trùm đầu che lại mặt mình.

Thảm Ngan bước vào, đập vào mắt là một màu đỏ rực của tân phòng cùng Tống Ngung một thân giá y xinh đẹp ngồi bên giường hi. Không thấy rõ dung mạo của nàng nhưng làm hán hồi hộp và càng... bất an hơn. Vươn tay, run run sấp chạm vào khăn trùm đầu lại buông xuống. Thảm Ngan hít một hơi, tay nắm chặt rồi lại buông ra sau đó đưa tay vén khăn trùm đầu của Tống Ngung lên. Nhìn thấy dung mạo quen thuộc của nàng làm cho hán giật mình nhưng cũng thầm thở phào nhẹ nhõm.

Nhưng Tống Ngung lại tựa tiêu phi tiêu nhìn hán và lời nói của nàng lập tức làm cho Thảm Ngan sợ hãi:

“Ta biết ngươi có trong lòng, nên không hài lòng với hôn sự này. Nhưng ngươi yên tâm, tuy tạm thời ta không thể nhường lại chức chính thê cho nàng ta nhưng nếu ngươi muốn cưới nàng cũng không sao, ta không phản đối nhưng phải đợi một thời gian nữa ngươi mới có thể...”

“Đủ... đủ rồi”- Mặt Thảm Ngan bây giờ tái nhợt như tờ giấy, không một chút huyết sắc, bàn tay nắm chặt nổi gần xanh, các khớp ngón tay cũng trắng bệch. Lời nói lúc này gần như cố hết sức mới có thể nói ra. ‘Sao có thể như vậy? A Ngung lúc trước không có nói như vậy với hán. Đây là tại sao...?’

“A Ngung, nàng sao vậy?”

“Ta và ngươi rất thân sao?”

Làm ơn đi a, “A Ngung”, hán sao lại gọi thân thiết như vậy a. Thật làm cho nàng nổi hết da gà. Đương nhiên lời này cũng chỉ có thể nói thầm trong lòng.

Câu hỏi của Tống Ngung làm Thảm Ngan không thể nói bất cứ điều gì, chính xác hơn là không còn có thể phát ra bất cứ âm thanh gì. Sao lại như vậy? Hán cảm nhận được ánh mắt nàng nhìn hán là một mảnh trong suốt không còn tình cảm áp lực như trước, nàng đối với hán... lòng không khỏi run lên. Không lẽ ông trời muốn trừng phạt ta sao?

“Nàng...không nhớ ta?”

“Ta với ngươi vốn là chưa từng gặp nhau nha.”

Câu nói này càng giống như hàng trăm thanh kiếm đâm vào tâm hán.

“Nàng thật sự không nhớ sao? Nàng... Nàng...”

Tống Ngung biết chính mình bị thương ở đầu đã quên mất một số chuyện. Nhưng là đại ca nói những việc nàng quên đi cũng không quan trọng cho lắm liền không bận tâm nữa. Nói cho Thảm Ngan nghe việc này cũng được, dù sao lúc luyện tập khó tránh gặp sự cố nếu truyền ra ngoài chắc cũng không mất mặt lắm. Hơn nữa hình như đại ca từng nói nàng đã từng cứu Thảm Ngan chắc là lúc đó hai người liền quen nhau đi.

“Lúc luyện tập một năm trước ta có bị ngã ngựa một lần nhưng không đáng kể. Có chuyện gì sao?”

“Không... không có gì... Nàng...”

“Thảm Ngan, đây sao này cũng là phòng của ta phải không?”

“Phải”- Thảm Ngan vẫn chưa hoàn hồn từ câu nói trước của nàng, nghe Tống Ngung hỏi thì chỉ theo bản năng trả lời. Lúc sau mới giật mình hoàn hồn, mắt mở to không thể tin. ‘Ý nàng là...’

“Nếu đây là phòng ta thì ngươi... về phòng của ngươi nghỉ ngơi đi, cả ngày hôm nay thật mệt mỏi”

“Ta...” – Đây vốn là phòng của hắn đương nhiên cũng là phòng của nàng, bây giờ bị nàng thăng đường đuổi đi, chẳng phải hắn chỉ có thể đến thư phòng ngủ thôi sao?

Thấy Thẩm Ngan mờ mịt đứng tại chỗ, Tống Ngung buồn bực lên tiếng:

“Thẩm đại tướng quân à, ngươi không sợ nhưng ta sợ sẽ bị tình nhân của ngươi trả thù lắm a”

“Ta...” – Không đợi Thẩm Ngan lên tiếng trả lời, Tống Ngung đã đẩy hắn ra ngoài phòng.

Bạn đang đọc truyện *Nương Tử Cho Ta Một Cơ Hội Được Không?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở Ebook Full.Net.

Chương 4: ÂM MUỦ CỦA LIỄU THÊ THÊ

Đứng ngoài cửa phòng, Thẩm Ngan cười khổ. Nàng quên hắn? Sao có thể như vậy? Mọi việc sau khi hắn trọng sinh dường như thay đổi không còn như trước kia nữa.

Thẩm Ngan bước về phòng. Thay bộ lễ phục đó thay bằng một bạch y nhẹ nhàng. Lúc hắn đang trên đường đến thư phòng thì gặp Liễu Thê Thê đang đi về phía hắn.

Thư phòng

Liễu Thê Thê bung bình trà chậm rãi rót vào ly cho Thẩm Ngan. Hắn rất bất đắc dĩ a.

--- -----một khác trước-----

Thẩm Ngan gặp Liễu Thê Thê trên hành lang thư phòng. Tuy không muốn gặp mặt cô ta nhưng ít nhất phải chào hỏi a.

“Khuya rồi sao ngươi còn chưa ngủ mà còn ở đây?”

Liễu Thê Thê cầm tay hắn, dùng đầu ngón tay mình khẽ viết vào lòng bàn tay hắn:

‘Vậy còn huynh, sao không ở tận phòng?’

Lời Liễu Thê Thê lần nữa như dao kiếm dày xéo tâm Thẩm Ngan, cõi đè nén đau xót hắn chỉ cười khẽ. Liễu Thê Thê nhìn thấy hắn như thế ánh mắt lóe lên ánh sáng rồi vụt tắt, sau đó viết tiếp:

‘Huynh muốn uống trà hạnh nhân không, muội pha cho huynh’

“Vậy... cũng được, vào thư phòng đi”

--- -----hiện tại-----

Cầm chung trà hạnh nhân trên tay, đặt lên môi, Thẩm Ngan thầm nghĩ: ‘Mọi chuyện cứ như lúc trước, ra khỏi tân phòng, thay y phục sau đó gặp Liễu Thê Thê, cũng uống trà hạnh nhân, nhưng chỉ khác địa điểm thôi, rồi... rồi... lúc đó sau đó khi uống trà thì cơ thể nóng dần lên rồi cùng Liễu Thê Thê...’

Lúc trước, khi tinh dậy phát hiện là Liễu Thê Thê không một mảnh vải che thân cùng những vết đỏ hồng trên thân thể hắn cũng không nghĩ nhiều vì cô ta là người cứu hắn, là người hắn yêu. Cho đến khi biết được sự thật thì hắn lại này sinh một cảm giác kì lạ như là... cực chán ghét. Nghĩ đến đây hắn lại buông ly trà xuống mặt khẽ liếc nhìn sắc mặt có chút cứng nhắc của Liễu Thê Thê hắn lại càng chắc chắn cô ta đã hạ xuân dược trong trà của hắn. Trong lòng hắn lại càng chán ghét cô ta hơn. Thẩm nghĩ mau chóng đuổi cô ta đi càng sớm càng tốt, tránh làm A Ngung hiểu lầm, ảnh hưởng đến tình cảm của hắn và nàng. Thẩm Ngan lại lên tiếng:

“Muội cũng uống đi” rồi bung ly trà lên nhấp một ngụm. Dù sao tác dụng của loại xuân dược này chắc cũng không mạnh lắm, dùng nội công bức ra hắn là có thể đi.

Liễu Thê Thê thấy Thẩm Ngan uống trà cũng thầm thở phào nhẹ nhõm.

Loại xuân dược nay vốn không thể chỉ dùng nội lực là có thể bức hết ra được. Thẩm Ngan mặc dù có nội công thâm hậu nhưng cũng chỉ có thể áp chế được một phần được tính của xuân dược, lượng thuốc còn lại làm cho ý thức của Thẩm Ngan càng ngày càng mơ hồ, cơ thể cũng vì suy yếu mà trên trán cũng xuất hiện một lớp mồ hôi mỏng. Thẩm Ngan vội ra lệnh đuổi khách:

“Thê Thê, muội về phòng nghỉ đi, ta...” Chưa dứt lời Thẩm Ngan đã gục xuống bàn.

Liễu Thê dịu Thẩm Ngan vào phòng trong, đặt hán lên giường, từ cui người xuống.

-----sáng hôm sau-----

Ánh nắng sớm đùa nghịch len lỏi qua khung cửa sổ, chiếu lên dáng hai người đang nằm trên giường. Nữ nhân gói đầu lên tay nam nhân, hai cánh tay cũng vòng qua eo nam nhân mà ôm chặt. Nam nhân nhẹ rung hàng mi dài, chậm rãi mở mắt, do chưa thích ứng được với ánh sáng nên mắt lại nhắm chặt rồi mở ra. Thẩm Ngan tỉnh dậy, cảm thấy trên tay có cảm giác nặng, eo cũng có người ôm chặt, nên chậm rãi chuyển con người nhìn sang bên cạnh. Thấy Liễu Thê Thê nằm bên cạnh, thân thể không mảnh vải, da thịt còn lưu lại những vết hồng ngấn liền hiếu rõ.

Thì ra hán cô gắng đến đâu cũng không tránh khỏi sói mèn, hán đã cùng Liễu Thê Thê... Ông trời tại sao lại khiến hán lặp lại sai lầm này một lần nữa... Hán không cam tâm. Tại sao cho hán cơ hội trọng sinh lại không cho hán cơ hội được chuộc lỗi với A Ngung chứ? Mím chặt môi, mi tâm cũng nhíu chặt lại. Thẩm Ngan nhìn sang người bên cạnh một lần nữa, con người ngoài một mảnh lạnh băng không gợn sóng thì còn pha lẫn chán ghét. Đưa tay muốn lấy tay Liễu Thê Thê ra khỏi người, lại thấy Liễu Thê Thê rung mi mở mắt ra. Cô ta dùng ánh mắt nhu tình lẩn chút thùng nhìn Thẩm Ngan. Thẩm Ngan khiêu mi che đi ánh sáng trong mắt, cất giọng nhàn nhạt:

“Ta có lỗi với muội. Ta sẽ chịu trách nhiệm”

Sau đó đứng dậy chỉnh sửa lại y phục của bản thân. Liễu Thê Thê cũng then thùng đứng lên mặc quần áo vào. Lúc Liễu Thê Thê xốc chăn đứng lên, Thẩm Ngan nhìn thấy một thứ làm cho tâm tình đang ở đáy địa ngục của hán bỗng dịu đi một chút nhưng chán ghét dành cho Liễu Thê Thê thì càng nhiều hơn.

Bạn đang đọc truyện *Nuong Tứ Cho Ta Một Cơ Hội Được Không?* được tải miễn phí tại [Ww.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(chấm\)Net](#).

Chương 5: LIỄU THÊ THÊ VÔ SỈ

Lúc Liễu Thê Thê xốc chăn đứng lên, Thẩm Ngan nhìn thoáng qua vết thương nhỏ ở đầu ngón tay cô ta. Rồi lại nhìn xuống vết máu ở trên giường. Máu không khô và đậm như đã được nhão xuống tối qua mà giống như máu tươi động lại một chỗ, hoàn toàn không giống như vết máu xử nữ mà hán gặp lúc trước (ý là chuyện lúc trước trọng sinh).

(NG: Trời oi có cần để ý vậy luôn không????

TP: Kiếp trước có kinh nghiệm nha!!!^*)

Vậy có nghĩa là... Một đạo ánh sáng xẹt qua đáy mắt được Thẩm Ngan nhanh chóng cuộn đầu rửa mặt che giấu ngay. Thật tốt... hán cùng Liễu Thê Thê không....

Liễu Thê Thê từ thư phòng bước ra, chậm rãi bước về phía Hà Phong viện. Dọc đường đi cô ta luôn cuộn đầu nên không ai thấy trong mắt cô ta ngập tràn tia sáng lạnh băng đầy oán hận. Nhớ lại tối hôm qua, mắt cô ta càng sắc lạnh hơn, đôi tay cũng nắm chặt lại.

-----tối hôm qua-----

Sau khi dù Thẩm Ngan lên giường, giúp hán cởi giày, Liễu Thê Thê cuộn người xuống làm một số động tác ‘kích tình’ nhưng làm đi làm lại cũng không thấy phản ứng gì từ Thẩm Ngan. Cô ta quyết định cởi y phục của mình sau đó tiếp tục ‘khiếu khích’ Thẩm Ngan. Lúc y phục của hai người thoát gần hết, cô ta hoàn toàn thất vọng khi Thẩm Ngan không có bất kì hành động gì. Mắt thấy trời sắp sáng, Liễu Thê Thê đưa tay rút dây cài trên tóc đâm mạnh vào đầu ngón tay của mình, máu đỏ tươi theo đầu ngón tay nhỏ xuống nở rộ trên chăn ngủ trắng tinh. Nhìn vết máu hiện ra trên chăn, Liễu Thê Thê nở nụ cười thỏa mãn. (NB, NG: Đoạn này TT viết, not me)

*****Vài ngày sau*****

Trong phủ tướng quân, mọi người đều biết đêm tân hôn, tướng quân sau khi vào tân phòng không bao lâu liền ra ngoài với sắc mặt không tốt, còn cùng Thê Thê cô nương cả đêm ở trong thư phòng. Gia nhân trong phủ lúc này đối với Tống Ngung vừa tân hôn liền bị thất sủng lại có nhiều thái độ khác nhau.

Tống Ngung đi dạo nghe thấy lời bàn tán bên người cũng chỉ hờ hững không để ý đến. Nàng vốn cũng chỉ muốn an ổn sống ở đây, qua nữa năm sau khi lấy được hưu thư thì rời đi nên cũng không muốn quản việc Thẩm Ngan tam thê, tú thiếp. Đang định ra khỏi hoa viên, Tống Ngung lại chợt phát hiện nữa mảnh ngọc bội quen thuộc phía trước. Tống Ngung tháo nửa mảnh còn lại đang đeo trên cổ xuống, ráp chúng lại với nhau thì một lục y nữ từ vội ngẩn lại động tác của nàng. Vươn tay định lấy ngọc bội trên tay Tống Ngung lại bị nàng nhanh tay đeo trở lại cổ. Liễu Thê Thê dõi mắt từ nửa miếng ngọc

bội lén nhìn Tống Ngung. Nhìn thấy nàng, Liễu Thê Thê giật mình, rụt tay lại, trên mặt là vẻ bối rối cùng hoảng sợ. Nhắc chân muốn chạy nhưng bị câu hỏi của Tống Ngung làm khụng lại.

“Cô là ai? Sao lại xuất hiện ở đây?”

Liễu Thê Thê mở to mắt không thể tin nhìn Tống Ngung. ‘Cô ta hỏi vậy là sao? Lẽ nào...’ Trong mắt xẹt qua tia mừng rỡ, chưa kịp có động tác tiếp theo thì tiếng nói ôn nhuận nhưng xa cách phía sau vang lên làm Liễu Thê Thê khụng lại.

“Liễu cô nương, ta có thể tự tìm được không cần nàng giúp đỡ.”

Bóng dáng bạch y nam tử càng ngày càng giàn. Nam tử mặc bạch y, khuôn mặt tuấn mĩ, tóc đen vắn gọn, khí chất tiêu sái, hiên ngang nhưng cũng thanh nhã xuất trần.

‘Lần trước không nhìn kỹ, bây giờ mới thấy Thẩm Ngan này cũng là một mĩ nam tử.’

Trong khi Tống Ngung đang cảm thán, Thẩm Ngan cũng chăm chú nhìn nàng. Trước kia, hắn chưa bao giờ để ý đến dung mạo của nàng, đến lúc nàng chìm trong mộng áo hoa tư mà chết đi cũng không thể xem được diện mạo của nàng đẹp ra sao. Khi quyết định ở mãi trong mộng thì thân thể của nàng cũng bị Quân Phát theo yêu cầu của nàng mà hóa tán, nên cho đến lúc cuối hắn cũng không thể nhìn thấy mặt nàng. Trong mắt Thẩm Ngan xẹt qua tia cảm xúc phức tạp, áy náy, có hối hận, có kiên định, còn có... ôn nhu...

Trước kia không nhớ rõ nêu bấy giờ Thẩm Ngan nhìn càng chăm chú nữ tử xinh đẹp trước mắt. Tống Ngung một thân bạch y (NG: mặc đồ cặp kia), tóc ván lên cao bằng một cây trâm bạc, tay đeo vòng ngọc, khí chất thanh niên cung kiêu cường, khuôn mặt đẹp tựa thiên tiên. Thẩm Ngan càng nhìn càng kinh diễm, giật mình, lại không tự chủ được mà mê mẩn, thất thần. Lúc trước, hắn chưa bao giờ nghĩ Tống Ngung xinh đẹp như thế, hắn chỉ cảm thấy nàng là người điêu ngoa, ác độc (vụ hại Liễu Thê leo núi sảy thai ấy), luôn phá hoại tình cảm của hắn cùng Liễu Thê Thê. Lúc đó, nàng nhìn hắn luôn có một tia tình ý ẩn sâu trong đáy mắt, chỉ là hắn không quan tâm và cũng không hiểu hay chính xác hơn là không muốn hiểu, còn bấy giờ trong con người hắc diệu một mảnh trong suốt nhìn hắn như người xa lạ, không có một tia tình cảm dư thừa nào.

Thẩm Ngan cuối đầu che đi cảm xúc mất mác trong mắt lại nhìn thấy ngọc bội được đeo trên cổ Tống Ngung. Hắn không muốn nàng thu hồi nữa phần ngọc bội đó. Lúc trước chẳng phải đã nói đó là ngọc bội định tình của bọn họ sao.

“A Ngung, đó là ngọc bội của ta, nàng trả lại cho ta được không?”

Tống Ngung đưa mắt hết nhìn ngọc bội trên cổ lại nhìn Thẩm Ngan. Mày liễu khẽ nhíu, Tống Ngung nhàn nhạt lên tiếng:

“Tướng quân, ngươi có nhầm lẫn gì không? Đây rõ ràng là ngọc bội của ta, tuy rằng không biết tại sao một nửa kia lại ở chỗ ngươi nhưng bấy giờ vật hoàn nguyên chủ là điều đương nhiên. Cảm ơn ngươi đã giúp ta bảo quản nó trong thời gian qua. Nếu ngươi thích ta cũng có thể tặng ngươi một cái khác...”

“Không cần...” Lời chưa nói hết đã bị cắt ngang.

“Nếu ngươi không cần thì thôi. Ta còn có việc đi trước không ở đây cản trở các ngươi” Không đợi đáp lời đã xoay người rời đi.

“A Ngung, ta...” Thẩm Ngan mở miệng muốn giải thích nhưng người đã đi xa còn có thể nói gì. (NB: em đi xa quá, em đi xa anh quá...)

Cái cảm giác nói không thành lời, hít thở không thông, tâm đau đớn như muôn vở vụn này là lúc ta không nghe nàng giải thích rồi cùng Liễu Thê Thê rời đi sao. Ta hiểu rồi, ta cảm nhận được...ha ha...

Thẩm Ngan đè nén cảm xúc trong lòng, nhìn Liễu Thê Thê nói, giọng có chút vô lực:

“Liễu cô nương, ta hơi mệt, ta về phòng trước, nàng cứ tự nhiên.” Rồi cắt bước bỏ đi.

Liễu Thê Thê đứng một mình trong đình, ánh mắt thâm trầm nhìn bóng Thẩm Ngan khuất dần.

Bạn đang đọc truyện *Nuong Tử Cho Ta Một Cơ Hội Được Không?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 6: NẠP THIẾP CHO THẨM NGAN

3 tháng sau

Cuộc sống của Thẩm Ngan trong thời gian này luôn theo quy luật xoay vòng. Nhiều lúc làm việc trong thư phòng hay luyện kiếm ở hoa viên luôn có sự

xuất hiện của Liễu Thê Thê bên cạnh. Lúc đầu, có chút không quen, viện cớ đuổi khéo cô ta đi nhưng vẫn bị cô ta đưa ra những lí do từ chối khôn ngoan (viết chữ vào tay hoặc giấy chứ không phải nói). Có lần, hấn luyện kiếm ở hoa viên, Liễu Thê Thê đứng gần bụi hoa bên cạnh ngắm nhìn. Liễu Thê Thê thoáng thấy bóng dáng Tống Ngung từ xa đi lại, do dự một chút, cô ta bước đến gần Thẩm Ngạn đã buông kiếm đang điều túc. Liễu Thê Thê cầm khăn tay nhẹ nhàng lai lài gần muôn lau mồ hôi cho Thẩm Ngạn.

Thấy ánh mắt của Liễu Thê Thê luôn nhìn về phía lối vào. Thẩm Ngạn đưa mắt nhìn theo ánh nhìn của Liễu Thê Thê thì thấy Tống Ngung đang cùng nha hoàn tiến vào. Sợ nàng hiểu lầm mình cùng Liễu Thê Thê có mờ ám (NB: thật sự là đã hiểu lầm), thân thủ né tránh bàn tay của Liễu Thê Thê đang chuẩn bị giúp hấn lau mồ hôi, nhận lấy khăn tự mình lau.

Tống Ngung cũng nghe được không ít lời đồn bên ngoài về Liễu Thê Thê nên cũng phần nào đoán được Liễu Thê Thê chính là nữ nhân duy nhất trong phủ tướng quân - người trong lòng của Thẩm Ngan. Đối với những việc này Tống Ngung không có nhiều cảm xúc dù sao bọn họ cũng vì nàng mà không thành đôi a. Thật ra nàng còn muốn cho họ thành đôi nhưng tạm thời đợi nàng lấy được hưu thư đã.

Hôm nay, nàng có nhã hứng đi dạo, vừa đến hoa viên đã thấy Thẩm Ngạn đang luyện kiếm, định đến chào hỏi nhưng mắt thấy Liễu Thê Thê đi đến cầm khăn lau mồ hôi cho hấn, lại thấy hai người cùng nhìn về phía này, nàng chỉ gật đầu chào một cái rồi quay lưng bỏ đi. Lúc nàng quay đi cùng không hề biết phía sau Thẩm Ngan giành lấy khăn trong tay Liễu Thê Thê.

Đối mặt với sự lạnh nhạt của Tống Ngung, Thẩm Ngạn đã gần như đau đến chết lặng. Kiếp trước, nàng gặp hấn cùng Liễu Thê Thê cũng là như vậy mà quay lưng bỏ đi, lúc đó hấn còn chẳng thèm quan tâm, còn bây giờ mới thật sự hiểu được nỗi đau thấu tâm can. Nhưng cảm giác khi đó cũng không bằng cảm giác khi nàng nói với hấn rằng sẽ nạp Liễu Thê Thê làm thiếp cho hấn.

Hôm đó, Thẩm Ngan nghe được hạ nhân thông báo Tống Ngung muốn cùng hấn nói chuyện, trong lòng liền không khỏi vui sướng trước nay nàng luôn lạnh nhạt với hấn bây giờ lại chủ động muốn gặp hấn a. Nhưng là....

“Tướng quân, ta biết ngươi và Liễu Thê Thê lưỡng tình tương duyệt nhưng vì cưới ta mà không thể cùng nàng danh chính ngôn thuận ở bên nhau, bây giờ ngươi muốn nạp nàng làm thiếp, ta không có ý kiến, dù sao thì ngươi cũng không thích ta mà ta cũng không thích ngươi, chỉ bằng ta thành toàn cho các ngươi. Ngươi thấy sao?”

Khi nghe xong lời này, sắc mặt Thẩm Ngan trắng bệch như tờ giấy, hấn cảm thấy hít thở không thông, như có hàng ngàn nhát kiếm đâm vào tim hấn, làm nó nhỏ máu từng giọt, đau đớn lan truyền toàn thân làm thân thể hấn cứng đờ rồi lại run rẩy, bàn tay trong tay áo đã nắm chặt đến nỗi từng đốt xương trắng bệch.

Thấy Thẩm Ngan xong lời của mình thì liền thay đổi, cơ thể như vì tức giận mà phát run, nghĩ rằng hấn cho rằng nàng nàng cho Liễu Thê Thê làm thiếp là uy khuất nàng ta nên mới tức giận như vậy, Tống Ngung lại nói:

“Nếu ngươi thấy uy khuất nàng thì nâng nàng lên làm bình thê cũng được, tuy là ta không thể để cho nàng làm chính thất nhưng ngươi có thể độc sủng nàng a, không cần lo lắng ta sẽ... ngươi....”

Lời nói của Tống Ngung chưa dứt đã bị một tiếng “Phốc...” ngăn cản

Thẩm Ngan không chịu nổi loại đau đớn này, từng câu từng chữ hung hăng đâm vào tim hấn tạo nên những vết thương chằng chịt, cuối cùng hấn trụ không được phun ra một ngụm máu. Đưa tay ôm ngực trái đau nhức lại nhìn những giọt máu yêu diễm trên nền đất.

Thẩm Ngan câm giọng:

“Ta không đồng ý...” thanh âm suy yếu và bất lực. Tống Ngung sững sốt một chút, sau đó như hiểu ra gì đó, nàng lại nói:

“Nếu ta cho nàng vị trí chính thất, đại ca ta...”

Lời nói lại bị thanh âm của Thẩm Ngan cắt đứt

“Ta hiểu. Dù có ra sao thì ta cũng không thú nàng ta.” Giọng đôi mắt tràn ngập nhu tình lên nhìn nàng: “A Ngung, đời này, không, là mãi mãi, ta chỉ có một thê tử là nàng”

Tống Ngung ngân ra rồi lại nhíu mày nghi hoặc nhìn hấn hỏi:

“Ngươi không muốn cưới nàng thì đưa nàng ta về phủ làm gì? Còn ở cùng nàng cả đêm”. Giọng nói và ánh mắt đều là nghi hoặc, nhưng rơi vào mắt Thẩm Ngan lại là một “thú” khác.

“A Ngung, nàng đây là đang... ghen sao?” (NB: astm vãi)

Giọng nói vui vẻ, ánh mắt cũng tràn ngập ánh sáng. Nhưng lời nói lại làm Tống Ngung mỉm cười nhíu lại càng sâu hơn.

“Ta vốn không yêu thương ngươi, tại sao lại ghen? Ngươi thật kì lạ. Giống với đại ca ta vậy. Hai người rất hợp a” (NG: Ngung tự có thể dùng lời nói làm vũ khí rồi đó, giết người không cần dao kiếm)

Câu nói đầu tiên làm cho Thẩm Ngan có cảm giác như bị ngã xuống vực sâu vạn trượng mà câu sau lại làm cho hấn dở khóc dở cười, im lặng hoàn toàn. Điều chỉnh tâm trí, Thẩm Ngan đứng dậy đi ra phía cửa, chỉ lưu lại một câu nói nhàn nhạt:

“Dù sao ta cũng không thú Liễu Thê Thê, đừng bao giờ nói đến việc này nữa”

Tống Ngưng nhìn bóng lưng Thẩm Ngạn rồi đi nghỉ hoặc không thôi. ‘Tên này thật kì lạ nhưng đây là chuyện của hắn, hắn không muốn mình quản thì thôi vậy.’ Đứng dậy, đi về phòng, còn về chuyện có thú Liễu Thê Thê không thì không ai nói một lời nào.

Mọi chuyện sẽ như Thẩm Ngạn mong muốn nếu Liễu Thê Thê không nhúng tay vào

Bạn đang đọc truyện *Nương Tử Cho Ta Một Cơ Hội Được Không?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7: NẠP THIẾP CHO THẨM NGẠN (TT)

Những ngày này cô ta luôn tìm mọi cách lấy lòng Thẩm Ngạn làm cho những lời đồn về cô ta trong phủ càng nhiều hơn. ‘Thê Thê cô nương ôn nhu chăm sóc tướng quân thế nào’, hay ‘Áo Thê Thê cô nương yêu cho tướng quân thêu hình cây trúc sinh động như thật’, hoặc ‘Canh Thê Thê cô nương nấu cho tướng quân tỏa mùi thơm ngát’...

Liễu Thê Thê ôn nhu chăm sóc Thẩm Ngan hết mức ngược lại làm Thẩm Ngạn càng thêm chán ghét không muốn gặp cô ta. Đối với sự nhiệt tình này Thẩm Ngạn cũng chỉ lạnh nhạt cùng lạnh nhạt. Tống Ngung cũng không quản được nhiều như vậy, trực tiếp không quan tâm đến việc của hai đương sự này.

Nhưng Tống Ngung muốn không quan tâm cũng không được nữa rồi. Liễu Thê Thê đến tận cửa phòng đưa cho nàng một phong thư, còn dùng ngón tay viết vào lòng bàn tay nàng: ‘Thê Thê hi vọng phu nhân sẽ thành toàn cho Thê Thê’. Tống Ngung lúc đầu ngẩn ra nhưng sau khi đọc thư xong thì cũng hiểu rõ phần nào.

Liễu Thê Thê bước theo Tống Ngung vào phòng rồi ngồi xuống đối diện với nàng. Liếc nhìn phong thư trên tay mình. Tống Ngung không khỏi cau mày. Thẩm Ngan cùng Liễu Thê Thê có chút hiểu lầm cho nên hắn mới không quan tâm đến ‘nàng’ như trước, mong nàng có thể giúp ‘nàng’ cùng Thẩm Ngan gỡ bỏ gút măc.

‘Đi, tại sao nàng cảm thấy như thế nào cũng không đơn giản như vậy, hắn có thật cùng Liễu Thê Thê có chút hiểu lầm nên mới không chịu thú nàng ta đị?’

Bỏ qua những suy nghĩ không người giải đáp. Dù sao Liễu Thê Thê cũng đã đến tận cửa cầu nàng, nếu không giúp thì có phải đại phu nhân nàng đây cũng sẽ mang tiếng là đồ phụ a. Nghĩ vậy, Tống Ngung dành đồng ý với Liễu Thê Thê sẽ giúp cô ta danh chính ngôn thuận gả cho Thẩm Ngan.

Tiễn Liễu Thê Thê về, nàng liền chuẩn bị cho việc nạp thiếp.

Khi Thẩm Ngan biết được việc này thì mọi việc gần như đã hoàn thành. Hắn dù trăm tính ngàn tính cũng không tính được A Ngung thế nhưng vì hắn lại để Liễu Thê Thê bước vào Thẩm phủ một lần nữa. Nên nói là nàng vô tâm không biết hắn yêu nàng đến cả tâm đều đau hay là tự hắn đa tình đây a.

Thẩm Ngan nhanh chóng phân phó cho thuộc hạ lấy danh nghĩa Tống Ngung nhờ thân vương của Lê Trang Công (người đã ngăn chặn hắn thú Liễu Thê Thê trước đây) ngăn cản hôn sự này.

Giải quyết xong việc nạp thiếp, Thẩm Ngan liền đem sắc mặt âm trầm đi đến phòng Tống Ngung.

Vừa bước vào phòng một mùi hương thanh nhã liền xông vào chớp mũi. Hắn đưa mắt nhìn liền thấy nàng nằm trên ghế quý phi đọc sách, gương mặt tinh xảo không son phấn, mái tóc đen mượt xõa dài bao phủ lấy đôi vai mảnh mai ôm trọn lấy thắt lưng của nàng, đôi chân trần, trắng nõn đèn tinh xảo không chút che dấu cứ như thế lộ ra trước mắt hắn.

Nhin nàng bình thản như vậy lại khiến Thẩm Ngan càng cảm thấy chua xót, đau đớn. Trong lòng ngập tràn tư vị giận dữ lại không nở tốn thương nàng.

“A Ngung, việc này rốt cục là sao?”

Nghé thấy tiếng nói, Tống Ngung lúc này mới ngước mắt lên nhìn. Liếc mắt một cái này liền nhận ra bộ trang bào Thẩm Ngan đang mặc thêu hình trúc, quả nhiên là sống động như thật liền biết người may ra nó có bao nhiêu tinh cảm a! Người nhìn hữu ý nhưng người mặc lại vô tình... Tống Ngung liền cho rằng Thẩm Ngan còn yêu sâu đậm Liễu Thê Thê, nhưng vì sao hắn lại một mực không chịu thú nàng ta? Cái này nàng thua.

“Nha! Thẩm đại tướng quân ta đây là tác thành cho các ngươi uyên ương thành đôi. Ngươi cũng đừng trẻ con như vậy, giận dữ cùng nàng, nam nhân phải biết rộng lượng a!”

Thẩm Ngan từ lúc bước vào liền không rời mắt khỏi Tống Ngung, thấy nàng liếc mắt nhìn y phục trên người hắn, hắn cũng liếc mắt nhìn xuống sau đó thầm kêu ‘không tốt’, y phục này của Liễu Thê Thê hắn sớm đã quăng vào một góc, hôm nay như thế nào lại xui xẻo lấy nhầm nó mặc lên người chứ. Số nàng hiểu lầm hắn mở miệng định giải thích, nào ngờ lời nói của nàng lại làm lùa giận của hắn vừa giảm lại một lần nữa bùng lên.

Cái gì mà tác thành uyên ương, cái gì mà phải rộng lượng, nàng nhẫn tâm giao hán cho nữ nhân khác mà cũng không thèm để ý xem hán có đồng ý không. Liễu Thê Thê, lại là Liễu Thê Thê, A Ngung ngày càng xa cách hán mọi chuyện đều bắt đầu từ Liễu Thê Thê. Áp chế lừa giận trong mắt, Thẩm Ngan gần từng chữ với nàng.

“A Ngung, nàng thật sự không hiểu hay có tình không hiểu, ta và Liễu Thê Thê thật sự không có quan hệ gì hết. Nương tử của ta cũng chỉ có một người là Tống Ngung, nàng nghe rõ chưa” nói rồi phát tay áo rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Nương Tử Cho Ta Một Cơ Hội Được Không?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(châm)Net**.

Chương 8: CHƯƠNG 8

Biên cương xảy ra biến cố, quân địch bất ngờ tiến công.

Tháng tư, Thẩm Ngan đích thân dẫn quân xuất chinh thảo phạt.

Mà Tống Ngung lúc này lại vô tình nhìn thấy chiến giáp bao nhiêu năm cùng xông pha chiến trận nay lại trở thành một đồng sắt vụn vô dụng chịu sự tàn phá của thời gian trong lòng không khỏi tiếc nuối. Nghĩ đến Thẩm Ngan lần này xuất chinh nếu tăng áo giáp này cho hán thì chẳng phải như hổ thêm cánh sao, mà chiến giáp này của nàng cũng có đất dụng võ tiếp tục được ở trên chiến trường phát huy sức mạnh của nó.

-----*****-----

Thư phòng

Tống Ngung gỗ cửa hồi lâu cũng không có người trả lời. Lúc định xoay lưng rời đi thì thấy Thẩm Ngan từ xa đến. Hán vốn cũng không ngạc nhiên khi nhìn thấy nàng, nhưng cũng kiềm không được vui sướng, đây là lần đầu tiên sau khi trọng sinh nàng chủ động đến gặp hán.

“Nàng... tìm ta sao?”

Tống Ngung xoay người đối mặt với Thẩm Ngan:

“À, nghe nói huynh sắp xuất chinh, ta đến đưa cho huynh tấm giáp bằng đá Thanh Tùng, chắc chắn hơn nhiều so với những áo giáp thông thường, ta bây giờ đã không thể ra trận được nữa, hi vọng huynh mang nó ra chiến trường dùng khi cần thiết”

Thẩm Ngan nhìn vào mắt Tống Ngung:

“Đây là báu vật huynh trưởng tặng cho nàng sao lại đem nó tặng cho ta?”

Tống Ngung mở to mắt ngạc nhiên:

“Huynh cũng biết sao? Trước đây nó vốn là báu vật của ta, nhưng mà bây giờ ta cũng không thể tiếp tục ra sa trường nữa. Ta hi vọng huynh có thể giúp ta để nó tiếp tục ở trên chiến trường giết địch không thể để nó theo ta vô dụng ở chỗ này”

Ngừng một chút, Tống Ngung lại nói tiếp:

“Huynh cũng không cần cảm thấy mắc nợ ta. Vốn dĩ chúng ta đã cam kết nước sông không phạm nước giếng, vì danh phận này ta cũng không thể để cho huynh chết ở chiến trường được, Thẩm phủ lớn như vậy nếu để ta một mình gánh vác không phải sẽ mất chết sao?”

Nàng vốn định nói xong liền rời đi lại bị bàn tay to của Thẩm Ngan kéo lại ôm vào lòng. Đây là lần đầu tiên nàng cùng hán tiếp xúc gần như vậy nhưng trong lòng lại không cảm thấy bài xích thân thể của hán ngược lại cảm thấy hương vị trên người hán rất dễ chịu. Bỏ qua những suy nghĩ vẫn vờ, Tống Ngung thắc mắc ngẩng đầu nhìn vào đôi mắt đen của hán:

“Sao vậy?”

Nếu là trước đây, Thẩm Ngan sẽ nói “Nếu ta xảy ra chuyện không may trên sa trường, nàng cũng có thể tái giá”. Nhưng là bây giờ chỉ cần nghĩ đến việc nàng ở trong vòng tay của nam nhân khác là hán đã muốn giết người rồi, làm sao có thể nói lời tán tận lương tâm như vậy. (NB: khụ...NG à người hơi lố rồi...khụ...)

“Không, ta chỉ muốn cảm ơn nàng thôi”

“Nếu không có gì thì ta đi trước đây”

Tống Ngung đầy người Thẩm Ngan ra rồi xoay người rời đi.

Thẩm Ngan nhìn bóng lưng Tống Ngung đi xa dần rồi lại nhìn chiếc áo giáp trong tay, đáy mắt hiện lên một tia bát đắc dĩ và nhu tình. Nàng vẫn đưa áo giáp cho hắn nhưng lí do thì lại khác nhau rất nhiều. Kiếp trước nàng đưa áo giáp cho hắn là muốn hắn được bảo toàn tính mạng. Còn hiện tại là muốn tấm áo giáp này được ra trận chứ không phải bị mục nát trong tủ quần áo a. Bất chợt hắn cảm thấy ghen tị với chiếc áo giáp và bản thân hắn kiếp trước a.

Bạn đang đọc truyện *Nương Tử Cho Ta Một Cơ Hội Được Không?* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull.Net](#).

Chương 9: TAM VƯƠNG GIA HOÀNG PHỦ HẠO THIÊN

Biên cảnh bỗng nỗi lên dị biến nên Thẩm Ngan phải xuất binh trước một ngày. Tin tức này rất ít người biết nên năm ngày sau khi Thẩm Ngan ra trận dẫn đến rất nhiều công tôn, quý tử đến phủ thăm hỏi. Tam vương gia Hoàng Phủ Hạo Thiên vốn có không ít giao tình với Thẩm Ngan nên lần này Thẩm Ngan ra trận bắt ngờ hắn cũng đích thân mình đến phủ Thẩm Ngan. Vốn với những người quyền quý tầm thường quản gia trong phủ có thể tìm cách đuổi khéo, nhưng vị tam vương gia này thì không dễ đắc tội a.

Hoàng Phủ Hạo Thiên được mời vào đại sảnh, dâng trà xong vị quản gia đứng bên cạnh mà cứ nom nớp lo sợ. Hắn bung ly trà lên khẽ nhấp một ngụm rồi chậm rãi lên tiếng:

“Tướng quân nhà ngươi xuất chinh hôm trước rồi sao?”

“Vâng, vương gia”

“Được rồi, ngươi lui ra đã”

Phất tay áo cho quản gia lui xuống, Hoàng Phủ Hạo Thiên quyết định đi vòng qua hoa viên để ra cửa. Hắn có cảm giác có thứ gì đó đang đợi hắn.(NG: ca hay dữ, thây bối tương lai)

Bên trong hoa viên từng cánh hoa đào nở rộ bay theo gió. Hoàng Phủ Hạo Thiên chỉ thấy nữ tử trước mắt xinh đẹp tựa thiên nữ, tóc vấn kiểu tùy vân kẽ đẻ lộ chiếc cổ yêu diễm, mắt ngọc xéch lên giống như không có thứ gì có thể lọt vào tầm mắt của nàng. Bạch y giữa rừng đào càng kiêu sa lại có thêm một phần thánh khiết làm nổi bật dung mạo khuynh quốc khuynh thành của nàng.

Lúc này Tống Ngung cũng không biết rằng có một nam nhân yêu nghiệt đang nhìn chằm chằm cùu non như nàng (NG: ha ha Thiên ca là sói già gặm cùu non). Ngọc thủ cầm trường kiếm uyển chuyển giữa những cánh hoa đào tạo nên từng đợt âm phong sắc bén phóng tới gốc đào phía trước. “Rầm”. Nhìn gốc đào phía trước, Tống Ngung cong mi mỉm cười.

“Tạm được”

Rồi quay lưng bước về phía hậu viện hoàn toàn không biết phía sau có người đầy tiếc nuối nhìn bóng lưng nàng khuất sau cánh cửa.

Nếu sau này có ai hỏi Hoàng Phủ Hạo Thiên yêu Tống Ngung từ lúc nào thì hắn sẽ không do dự trả lời, ngay lúc này nàng đã làm tâm hắn hoàn toàn rung động cũng chính tình cảm này khiến hắn khắc cốt ghi tâm suốt cuộc đời. Nhưng mọi việc cũng là chuyện sau này. Còn bây giờ...

Trong hai tháng Thẩm Ngan ở sa trường Tam vương gia Hoàng Phủ Hạo Thiên liên tục truy tìm thân phận của ‘cô gái bí ẩn’ đã gặp trong vườn đào nhưng tất cả chỉ như mù kim đáy biển.

Từ lúc Tống Ngung được gả vào Thẩm phủ hùn như chỉ ở trong phòng hay đi hoa viên còn lại chưa từng xuất hiện nhiều ở bên ngoài, trừ một số ít hạ nhân từng gặp mặt Tống Ngung ra thì còn lại đều không biết được dung mạo của vị đại phu nhân này. Cho đến lúc đón nương thì Tống Ngung chỉ ngó lơ khẽ có khăn hỉ trùm đầu nên dân chúng chưa có ai gặp mặt vị tướng quân phu nhân này. Vì vậy việc điều tra của Hoàng Phủ Hạo Thiên gặp rất nhiều khó khăn.

Bạn đang đọc truyện *Nương Tử Cho Ta Một Cơ Hội Được Không?* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full.Net](#).

Chương 10: CHƯƠNG 10

Tháng 8, tại quân doanh

Thảm Ngan đang ngồi xem binh thư trong lều chủ soái thì nhận được thư nhà thông báo rằng: Liễu Thê Thê có thai. Điều này đối với mọi người là một tin vui nhưng với Thảm Ngan thì lại là một tin cực xấu.

‘Liễu Thê Thê có thai?’ Mày kiếm khẽ nhíu, Thảm Ngan ngoại trừ nghi hoặc thì càng nhiều hơn là lo sợ. Tại sao Liễu Thê Thê lại có thai được, rõ ràng là hắn không hề chạm vào cô ta mà... Nếu thật sự như hắn nghĩ thì chỉ có hai khả năng. Một là Liễu Thê Thê có tình nhân bên ngoài, còn hai là... cái thai đó là giả, mục đích của cô ta là giả họa cho A Ngung đi. Hắn nhớ không lầm thì không lâu sau sẽ truyền đến tin cô ta bị sẩy thai. Lúc trước vì tin tưởng cô ta nên mới nghi ngờ A Ngung để rồi chính hắn phế tay của nàng hơn nữa lại làm chuyện không bằng cầm thú với nàng khiến nàng hận hắn...

Nhớ lại chuyện cũ làm cho tâm Thảm Ngan đau đón không ngừng. Nàng yêu hắn nhưng cũng chính hắn làm cho nàng từ yêu thành hận. Đến khi Lạc nhi mất nàng chính là hận hắn cũng không thèm. Cứ như vậy khoảng cách của nàng và hắn càng xa cho đến khi nàng ở lại vĩnh viễn trong mộng, rời xa hắn mãi mãi. Chuyện xưa lần nữa diễn ra trước mắt chợt hắn cảm thấy mình thật ngu ngốc, ngu ngốc mối tin lời Liễu Thê Thê nói là sự thật. Con người như Liễu Thê Thê làm hắn cảm thấy chán ghét nhưng so với cô ta hắn còn đê tiện hơn, không phải sao?

Nếu cái thai kia là thật thì hắn sẽ thuận nước đẩy thuyền thành toàn cho Liễu Thê Thê nhưng nếu ả muốn hại A Ngung lần nữa thì cũng đừng trách hắn ra tay tàn độc.

Thảm phủ

Từ lúc nghe nói Liễu Thê Thê có thai, Tống Ngung đã sai người đưa một số dược liệu qua cho cô ta bồi bổ. Điều sao, nếu cô ta có gì bất trắc thì mọi tội danh sẽ đổ lên đầu nàng đó a, dù tên Thảm Ngan kia không nói gì thì nàng cũng bị người đời mang chửi chết a.

Mặc dù Tống Ngung không muốn mang tiếng xấu nhưng khó tránh khỏi Liễu Thê Thê hâm hại. Sau khi đưa dược liệu cho Liễu Thê Thê, ngày hôm sau Tống Ngung nhận được thiệp mời lên núi Cù thường hoa quê của Liễu Thê Thê. Nhìn tấm thiệp mời trong tay, cuối cùng Tống Ngung cũng gật đầu đồng ý.

Ngày đi thường hoa quê ở núi Cù, vốn dĩ Tống Ngung muốn đi kiệu nhưng nghĩ lại thì đi bộ từ đây lên núi vừa ngắm cảnh vừa rèn luyện thân thể một chút thì tốt hơn nên quyết định đi bộ. Nhưng Liễu Thê Thê thì khác, cô ta ngồi nhuyễn kiệu bốn người khiêng, đi theo là bốn nha hoàn cùng hai ma ma, lại cố tình đến trễ (NG: quá phô trương). Tống Ngung thì chỉ mặc một bộ quần áo đơn giản, đi theo bên người chỉ có một nha hoàn hồi môn từ Lê quốc.

Liễu Thê Thê vốn định ra oai phu đầu với Tống Ngung nhưng nhìn nàng một thân cung trang đơn giản lại đi bộ đến vô tình lại khiến Liễu Thê Thê chỉ là thiếp lại ý thế được sủng mà sinh kiêu, trong mắt người khác là hò li tinh chuyên đi dụ dỗ nam nhân. Vì thế mà nhân cách của Tống Ngung càng được các phu nhân trong kinh thành xem trọng.

Liễu Thê Thê đưa tay lên vuốt ve bụng đem nơi đó dường như có một sinh linh đang tồn tại thật sự. Cái thai này vốn dĩ không có thật, ả cũng chỉ muốn nó làm vật dẫn câu lợi dụng cơ hội này giả họa cho Tống Ngung.

Liễu Thê Thê chủ động xuống kiệu, nhảy xuống với tiểu nha hoàn bên cạnh ý bảo không cần đi theo. Liễu Thê Thê tự mình bồi Tống Ngung đi dạo trên núi rồi già vờ té ngã làm cho hạ thần xuất huyết. Tiếp đó ả lại cho người mua chuộc đại phu bảo rằng thai nhi đã không giữ được nữa. Tin tức này từ đó mà cũng nhanh chóng truyền đi.

Hoa viên Thảm phủ

“Phu nhân, chuyện này tướng quân biết có tức giận hay không?”

Tống Ngung ung dung bưng ly trà lên nhấp một ngụm. Chuyện không liên quan đến nàng, không cần quan tâm. Rồi viết gia thư báo tin cho Thảm Ngan.

Tháng 9, tin thảng trận truyền về kinh thành. Thảm Ngan mang quân khải hoàn trở về.

Tam vương gia Hoàng Phủ Hạo Thiên cũng tự mình đến đây để chúc mừng, thật ra nói chúc mừng chỉ là cái cớ, muốn tìm ‘người trong mộng’ mới là thật.

Tống Ngung biết hôm nay Thảm Ngan trở về nhưng cũng không đi đón, đơn giản vì nàng ‘lười’. Nhảm chán đi đón hắn, hắn còn không đủ tư cách đó đâu, nàng thà đi luyện kiếm còn hơn. Thật trùng hợp là Hoàng Phủ Hạo Thiên cũng đang đi vào hoa viên noi Tống Ngung luyện kiếm.

Dưới gốc đào là một nữ tử tuyệt mĩ khuynh đảo lòng người. Phượng mi nhàn nhạt như khói, đôi mắt sáng long lanh như nước mùa thu, môi anh đào căng mọng, kiều diễm uớt át, da thịt như băng tuyết. Gương mặt kia mặc dù không tô son điểm phấn mà vẫn linh nhược như tiên, so với tiên nữ bước ra từ trong tranh còn muôn đep hơn vạn phần khiến Hoàng Phủ Hạo Thiên nhìn đến hồn xiêu phách lạc. Hoàng Phủ Hạo Thiên rút sáo ngọc bên hông khẽ đặt lên bậc môi. Tiếng sáo du dương rung động lòng người hòa với điệu múa nhíp nhàng của thanh kiếm trên tay Tống Ngung.

Lúc Tống Ngung điểm mũi chân định xoay người thì tiếng sáo dừng lại làm cho nàng không kịp thu thế, thiếu chút nữa thì ngã sấp xuống. Chỉ thấy một bóng dáng lướt qua ôm lấy nàng xoay một vòng trên không rồi đứng vững trên đất.

Mùi hương nữ tử xông vào chóp mũi khiến Hoàng Phủ Hạo Thiên ý thức được chuyện mình vừa mới làm. Phút chốc Tống Ngung đã bị Hoàng Phủ Hạo Thiên ôm vào lòng ngực, hai cánh tay rắn chắc ôm lấy vòng eo nhỏ chưa đầy một nắm của nàng. Da thịt tiếp xúc làm cho Tống Ngung nhìn rõ nam nhân yêu nghiệt trước mắt. Mày kiếm, mắt phượng, mũi cao, môi mỏng, tóc đen ba ngàn được vén lên gọn gàng. Đây là lần đầu tiên nàng ghen gùi cùng một nam nhân như vậy, khuôn mặt không khỏi đỏ lên. Dưa tay định dây Hoàng Phủ Hạo Thiên ra lại bị một giọng nói phẫn nộ cắt đứt.

"Hai người các ngươi đang làm cái gì?"

Thẩm Ngan gắt gao nhìn hai bóng dáng trước mắt, trong lòng hắn đã lừa giận cùng ghen tuông đã sớm cuộn cuộn.

Sau khi chiến thắng, hắn liền không quản ngày đêm thúc ngựa trở về, chỉ mong sớm được gặp nàng, nào ngờ nàng lại không thèm đến đón hắn, làm cho hắn thất vọng. Hơn nữa là khi hắn đến gặp nàng lại để cho hắn thấy nàng cùng nam nhân khác thân cận. Hắn còn chưa dám...động vào nàng mà tên Tam vương gia kia lại dám phi lễ nàng. Thẩm Ngan vô cùng vui vẻ dùng ánh mắt ánh cần hỏi thăm 18 đời tổ tông nhà 'hắn' rồi lại chuyển mắt trên người Tống Ngung. Khi nhìn thấy khuôn mặt ửng đỏ mê người kia của nàng, rõ ràng là đang thẹn thùng. Từ trước đến giờ nàng đối với hắn cũng chỉ là tôn kính mặc kệ là kiếp này hay kiếp trước đều chưa từng có biểu tình như vậy. Mà bây giờ lại chỉ vì nam nhân kia ôm mà thẹn thùng... Nàng sẽ không thích tên kia đỉ? Không được, hắn không cho phép điều đó xảy ra, nàng mãi mãi cũng chỉ được thuộc về hắn, mà hắn cũng không cho phép ai cướp nàng.

Bạn đang đọc truyện *Nuong Tử Cho Ta Một Cơ Hội Được Không?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 11: CHƯƠNG 11

Thẩm Ngan tức giận đến mức muốn húc máu, nhất là khi nhìn đến cái tay đang vòng qua eo của Tống Ngung và gương mặt ửng đỏ ngượng ngùng động lòng người của nàng. Hắn muốn tiến lên chặt bỏ cánh tay đang ôm Tống Ngung rồi ôm lấy nàng để không ai có thể nhìn thấy vẻ mặt đáng yêu đó của nàng. Nhưng phần lý trí còn lại làm cho hắn tỉnh táo, mà người kia là Tam vương gia Hoàng Phủ Hạo Thiên thì ánh mắt của Thẩm Ngan lại tối thêm một phần.

Thấy hai người lâu như vậy mà vẫn không có ý định tách ra, lừa giận của Thẩm Ngan cuối cùng cũng bùng nổ, giọng nói phát ra âm u, lạnh lẽo như hàn băng vạn năm, sát khí vô cùng khủng bố như Tu La địa ngục:

"Không biết Tam vương gia đây là chiếm tiện nghi của nương tử ta sao?" - Môi nở một nụ cười dịu dàng, ôn nhu đến mức người ta mao cung cốt thiêu (dụng tóc gay)

"Ta mới không phải nương tử của ngươi"- Tống Ngung nhăn mày phản bác

Thẩm Ngan cũng cau mày lại, đáy mắt xẹt qua tia bi thương, nàng vì tên kia mà không chịu nhận hắn sao?

Nàng cảm thấy bức mình rồi nha, tên Thẩm Ngan chết tiệt này, hắn không biết gọi nàng là nương tử sẽ khiến Liễu Thê Thê mang phiền phức đến cho nàng sao? Nàng không phải sợ Liễu Thê Thê mà là không muốn giải quyết đồng phiền toái đó thôi. Hơn nữa hắn kêu nàng là nương tử sẽ làm nàng nổi da gà a!

Hoàng Phủ Hạo Thiên khó hiểu nhìn hai người trước mắt. Khi Thẩm Ngan gọi nàng là nương tử, đáy lòng hắn xuất hiện một tia mắt mắng. Nhưng nàng lại phủ nhận làm cho hắn rất cao hứng. Muốn lên tiếng xác định quan hệ của hai người thì thị vệ thân cận của hắn vội vã chạy vào. Chỉ thấy Hoàng Phủ Hạo Thiên nhíu nhíu mày, sau đó mới lưu luyến buông Tống Ngung ra. (NB: gi, nãy giờ chưa buông sao??? Σ(° Δ °))

Nhanh nhẹn nói lời khích sáo cùng Thẩm Ngan, đương nhiên sẽ bị người nào đó đang ngâm gián đâm chọt ngầm. (NB xin phép được lược bỏ 3000 lời đồi thoại châm chọc TT: có 3000 hơi ít đây)

Sau khi Hoàng Phủ Hạo Thiên khuất bóng, Thẩm Ngan sắc mặt âm trầm ôm Tống Ngung về phòng.

Vừa vào phòng, Thẩm Ngan lập tức đóng sập cửa lại rồi ép sát Tống Ngung vào ván cửa, cúi đầu hung hăng hôn lên môi nàng, mang theo sự trừng phạt nhưng lại ẩn chứa dịu dàng, sợ làm đau nàng.

Một loạt hành động của Thẩm Ngan chỉ diễn ra trong chốc lát, nhanh đến mức Tống Ngung không kịp phản ứng. Đầu lưỡi của hắn trong lúc nàng thắt thắt đã nhẹ nhàng cạy mở hàm răng nàng, đưa lưỡi của hắn vào miệng nàng cùng đầu lưỡi non mềm của nàng dây dưa không dứt.(TT: thừa nước đục thả câu)

Tống Ngung rất tức giận, không phải hắn yêu Liễu Thê Thê sao? Vậy tại sao lại ở đây chiếm tiện nghi của nàng? Hắn xem nàng là gì chử? Mặc dù trên danh nghĩa nàng là thê tử của hắn nhưng mà không có nghĩa là có thể để cho hắn tùy tiện chà đạp như vậy. Không cần biết trước kia nàng và hắn có quan hệ gì nhưng nàng và hắn mãi mãi là không thể.

Từ đầu khi biết hắn thích Liễu Thê Thê thì nàng đã chôn chặt cái cảm xúc khác lạ xuất hiện trong lòng lại. Nhưng bây giờ là gì đây? Hắn nghĩ nàng mang danh nghĩa là thê tử của hắn thì hắn có thể muốn làm gì thì làm sao? Tống Ngung nàng là nữ tướng quân Lê quốc, có lòng tự tôn của nàng. Tức giận, Tống Ngung đưa tay muốn đẩy hắn ra, nhưng dường như Thẩm Ngan biết ý định của nàng. Hắn dùng một tay bắt lấy tay nàng rồi ché trụ hai tay nàng trên đỉnh đầu, tay còn lại vòng qua eo nàng ôm càng chặt hon như muốn nhập nàng vào trong xung cốt của mình. Khoảng cách giữa hai người ngày càng ít cho đến khi cả người nàng dán chặt vào hắn. Nụ hôn của Thẩm Ngan càng lúc càng mãnh liệt, càng lúc càng sâu hơn.

Thấy ý định của mình thất bại, Tống Ngung nghĩ muốn dùng răng cắn hán thì lại thấy cánh tay trên eo hơi dùng sức, đau đén nỗi khiến nàng hét một ngụm khí lạnh đánh phai bỏ cuộc lần nữa. Nhưng muôn nàng cứ như vậy chịu đựng nụ hôn của hán, nàng làm không được.

Tống Ngung chủ động đưa đầu lưỡi ra cùng lưỡi của hán dây dưa. Thảm Ngan nhận được sự đáp trả từ Tống Ngung vừa vui mừng lại vừa kinh ngạc. Cánh tay chép trù trên đỉnh đầu Tống Ngung cũng bất giác buông lỏng. Đúng lúc này Tống Ngung nhân cơ hội dùng sức tránh thoát khỏi sự kiềm chế của hán, tay rút chuyền thủ bên hông đâm mạnh về phía trước. Thấy nàng vì né tránh hán lại dùng đòn cùi kề này không khỏi khiến Thảm Ngan đau lòng, theo bản năng đưa tay bắt lấy kiếm. Tống Ngung sững sờ, lực đạo trên tay hơi giảm nhưng vẫn xẹt qua tay Thảm Ngan đồng thời tạo nên một vết thương cực sâu.

Bạn đang đọc truyện *Nương Tử Cho Ta Một Cơ Hội Được Không?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hon ở [EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Chương 12: DIỆP THẦN Y NAM CUNG DIỆP THẦN

Tống Ngung sững sờ nhìn vật máu trên chày thủ chảy dài trên sàn, sau đó chuyển đổi mắt phực tạp nhìn về phía cánh tay đang bị thương của Thảm Ngan.

Thảm Ngan nhìn vết thương trên tay, đôi mắt dần lâm vào khiếp sợ. Hán nhó trước đây cũng là chính đôi tay này của hán đã dùng kiếm làm bị thương tay nàng, cũng chính lúc đó hán không thèm quan tâm đến thương thế làm ra chuyện không bằng cầm thú khiến cho tay của nàng vì lực đạo của hán mà trực tiếp phế bỏ. Nhưng ít nhất sau đó quan hệ giữa hán và nàng còn có Lạc nhị làm dây ràng buộc, ít nhất lúc đó tình cảm nàng dành cho hán vẫn còn. Thế nhưng...thế nhưng tâm nàng bây giờ còn dành cho hán sao...còn sao???

Thảm Ngan đang chìm đắm trong quá khứ thì bị thanh âm dịu dàng của Tống Ngung lay tỉnh

“Ngươi không sao chứ? Ta...Ta không có ý” Vết thương sâu như vậy, nếu tay của hán mà bị làm sao, nàng sẽ áy náy chết nha

“Không sao” – Thảm Ngan nhẹ giọng nói. So với những gì hán từng gây ra cho nàng thì vết thương này chẳng là gì cả (NG: ngươi cũng biết sao)

“Máu chảy nhiều như vậy sao lại không có việc gì được” – Tống Ngung nhăn mày nói. Tên này thật cậy mạnh. (NG: ty kệ hán...cho hán chết NB: ngươi nói nhiều quá)

Nhân thấy trong giọng nói của Tống Ngung có sự lo lắng, tâm Thảm Ngan vui đến sắp nở hoa luôn rồi, chuyện vết thương đã sớm ném ra sau đầu không quan tâm từ lâu, lần đầu tiên hán nhận thấy khi bị thương lại tốt đến nhường nào, sớm biết như vậy sẽ thường xuyên bị thương nhiều hơn nữa có phải nàng sẽ quan tâm hán nhiều hơn không? (NB: biến thái, M à)

“Không có chuyện gì. Băng bó một chút là được rồi”

“Thật?”

“Thật”

Nhân được câu trả lời chắc chắn, Tống Ngung thở phào nhẹ nhõm, bảo Thảm Ngan chăm sóc vết thương của hán thật tốt rồi nhanh chóng ra lệnh tiếp khách.

“Ngươi nghỉ ngoi cho tốt, chăm sóc vết thương thật kỹ,...” Từng lời nói quan tâm của Tống Ngung, Thảm Ngan đều khắc cốt ghi tâm

“Ngươi nếu không chữa trị thì chờ trở thành phế nhân đi”

Một giọng nói đột ngột vang lên trong phòng làm Thảm Ngan giật mình.

“Ngươi là ai? Mau bước ra đây” – Người này đến từ bao giờ? Có thể không tiếng động bước vào Thảm phủ canh phong nghiêm ngặt mà lâu như vậy hán cũng không phát hiện thì võ công của người này hon hán rất nhiều lần. Đôi mắt của Thảm Ngan trở nên rét lạnh hơn.

“Tại hạ Nam Cung Diệp Thần xin ra mắt Thảm tướng quân”

Một nam nhân yêu nghiệt từ xà nhà nhảy xuống đứng đối mặt với Thảm Ngan. Người này có một đôi mắt hoa đào cực kì xinh đẹp, mũi cao, môi mỏng luôn tựa tiêu phi tiêu có vẻ lưu manh của hoa hoa công từ vừa có chút đáng khinh như bọn côn đồ, nhưng khí chất lạnh lùng, cao quý trên người hán thì không thể xem thường. Về mặt cùng khí chất của hán là hai cực đối lập nhưng lại làm cho hán nhàn nhã hài hòa hơn. Một thân lam y càng làm nổi bật làn da trắng cùng tóc đen ba ngàn được buộc một nửa nhìn càng giống nữ nhân. (TT: lại là một anh zai đẹp a)

Thảm Ngan hít thở sâu nhìn Nam Cung Diệp Thần, lạnh giọng hỏi:

“Không biết Diệp thần y thần long thấy đâu không thấy đuôi hôm nay lại đến phủ đệ nhỏ nhoi này của ta là có việc gì đây?”

Thật không biết tên này không có việc gì làm hay sao lại rành rỗi quan tâm vết thương này của hắn thật khiến cho người ta sinh nghi.

“Không có gì, chẳng qua ta thấy có người bị thương sắp tàn phế nên hảo tâm nhắc nhở người thôi” – Nam Cung Diệp Thần tỏ vẻ hiền nhiên mà trả lời.

Đúng vậy a, ‘hắn’ chẳng qua là đi ngang qua tướng quân phủ, thấy thú vị nên leo tường vào rồi đi xung quanh xem xét, săn tiện có bảo bối gì thì “mượn dùng” luôn (-_-||). Lúc đi ngang qua phòng cô nương lúc này thì thấy một màn kích thích như vậy nên ở lại xem thôi. Đến lúc Tống Ngung đi rồi lại thấy Thẩm Ngạn tay bị thương mà không chịu cầm máu, “lòng từ bi” nổi lên nên lên tiếng nhắc nhở. (NB: đam mĩ kiaaaaaaa)

Thẩm Ngạn híp mắt nhìn Nam Cung Diệp Thần, lạnh lùng mở miệng:

“Thương thế của tại hạ không nhọc Diệp thần y phải lo lắng” – Trực giác nói cho hắn biết, Nam Cung Diệp Thần tuyệt đối không có ý tốt.

“Nếu ta chưa trị cho người thì sao?”

“Điều kiện?” – ‘Di, người tốt bụng như vậy sao, nếu thế thì đã không có chuyện người đến cầu y phải tay không quay về nhà mà hắn cũng không có danh xưng là ‘quái y’. Nam Cung Diệp Thần mà tốt bụng Thẩm Ngạn ta còn lâu mới tin’

“Để ta ở lại trong phủ của người” để tìm hiểu cô nương kia a

“Thời gian?”

“Khi nào ta nhảm chán sẽ đi” và mang theo nàng

Bạn đang đọc truyện *Nuong Tu Cho Ta Một Cơ Hội Được Không?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13: CHƯƠNG 13

Hai tháng sau

Vì không thể từ chối yêu cầu của Nam Cung Diệp Thần nên Thẩm Ngạn đành phải bắt đắc dĩ nhận lời. Mà thật ra việc bị thương mất trí nhớ của A Ngung nếu Nam Cung Diệp Thần có thể chữa trị được thì không phải hắn vẫn còn cơ hội sao?

Chi có điều, hắn đã cho người sắp xếp chỗ ở rồi mà tên kia nghe cũng không thèm nghe đã chạy đến bên cạnh phòng của Tống Ngung ở làm cho hắn phải nghiến răng nghiến lợi mà chấp nhận.

Trong hoa viên

“Tiểu Ngung Nhi, nàng thấy Thẩm Ngạn thế nào?”

“Sao người lại hỏi như vậy? Không lẽ người...”

Tống Ngung kéo dài âm điệu làm Nam Cung Diệp Thần tóc gáy cùng lông tơ đều dựng đứng lên, cảm giác bất an ập đến. Run giọng hỏi:

“Ta thế nào?” bung ly trà lên nhấp một ngụm để bình tĩnh lại

“Không lẽ...người cũng thích hắn sao?”

Câu hỏi của Tống Ngung làm cho ngụm trà Nam Cung Diệp Thần vừa uống chưa kịp nuốt đã phun ngược trở ra. Hắn đen mặt nhìn nữ tử trước mặt, nữ nhân này nghĩ gì thế? Hắn đương đường là một nam nhân sao có thể thích nam nhân lại còn là tên mặt than kia. Hễ thấy hắn lại gần Tiểu Ngung Nhi thì mặt đã đen hơn đáy nồi rồi, nếu đổi lại người thích là Tiểu Ngung Nhi thì có thể a.

Mà Tiểu Ngung Nhi nói “cũng”, không lẽ nàng cũng thích Thẩm Ngạn sao?

“Tiểu Ngung Nhi, nàng...thích hắn sao?” Nam Cung Diệp Thần cố đe nén vị chua lại

“Không, người thích hắn là Liễu Thê Thê và đại ca ta a” (NB: -_-||)

Nghé câu trả lời của nàng, Nam Cung Diệp Thần thở phào nhẹ nhõm, cũng may mà Tiểu Ngung Nhi không có thích tên mặt than kia nếu không hạnh phúc cả đời hắn xem như xong rồi. Sau đó, liếc mắt nhìn về phía cửa hoa viên. Hừ.

Trong khi Nam Cung Diệp Thần đang cao hứng thì Thẩm Ngạn đứng ở cửa hoa viên khi nghe câu trả lời của Tống Ngung thì tâm hắn đều tan nát. Hắn

mùn đi dạo hoa viên để gặp A Ngung. Nghe câu hỏi của Nam Cung Diệp Thần, hắn cũng hồi hộp, chờ đợi, hắn cũng mong nàng nói “có” nhưng... câu trả lời của nàng đã thành công đánh tan ám mộng của hắn, đánh hắn từ thiên đàng xuống mười tám tầng địa ngục.

Lúc nàng ôn nhu hỏi han, chăm sóc hắn, hắn đã từng có ảo tưởng rằng nàng cũng có chút thích hắn, nhưng thì ra là không phải, nàng chỉ áy náy khi làm hắn bị thương thôi.

“Nếu không thích hắn tại sao nàng lại chăm sóc hắn như vậy, còn nhất quyết phải chừa khỏi cho hắn.”

“Tại ta làm hắn bị thương thôi”

Tuy biết trước được, nhưng chính tai nghe thấy thì lại là một chuyện khác. Khó khăn lắm mới ổn định cảm xúc nhưng câu nói của Tống Ngung lại làn nữa đánh hắn trọng thương.

“Ta với hắn chỉ là nhất thời thôi, vốn chẳng có tình cảm, sau thời gian nữa hắn đưa hưu thư cho ta thì ta và hắn sẽ không còn quan hệ gì nữa, người không biết đâu, lúc đầu...”

Câu nói “không còn quan hệ nào” vang bên tai làm cho sắc mặt hắn càng trắng bệch hơn, lảo đảo lùi về sau ba bước, thân thể lung lay sấp ngã, nhưng lý trí nói cho hắn biết, hắn không thể nào ngã xuống, nếu nàng phát hiện hắn ngã lén thì nàng sẽ càng chán ghét hắn hơn thôi. Loạng choạng đi về phía thư phòng, bước chân không vững đường như có thể ngã bất cứ lúc nào.

Chưa bao giờ Thẩm Ngạn thấy đoạn đường từ hoa viên đến thư phòng lại xa như vậy. Đi vào thư phòng, quanh thân toát ra sự ưu thương nồng đậm

‘Thì ra nàng chưa bao giờ thích ta, là ta tự mình đa tình mà thôi ha...ha...’

Thần thờ nhìn vỏ rượu trước mặt, nhớ lại đoạn đối thoại của Tống Ngung và Nam Cung Diệp Thần, tâm càng đau thêm. Điên cuồng uống rượu, nhưng càng uống, tâm lại càng đau hơn, đến khi ý thức mơ hồ gục xuống bàn mới thôi.

Hà Phong Viện

Nghe tin nữ thần cận thông báo tình hình của Thẩm Ngạn, từ lúc đi hoa viên trở về thì luôn nhốt mình trong thư phòng uống rượu. Liễu Thê Thê nhíu mày thật sâu. Tuy không biết có chuyện gì nhưng ‘nàng’ cảm thấy chuyện này nhất định có liên quan đến Tống Ngung. Mắt Liễu Thê Thê lóe lên tia tàn nhẫn, bàn tay trong tay áo cũng nắm chặt lại.

-----*

Hắc dạ phong cao

Đêm nay là một đêm âm u, mây đen che kín mặt trăng, gió lạnh rít gào thổi qua những tán lá tạo thành những âm thanh “xào xạt...”, đập vào cửa sổ đang mở nghe “kéo kẹt”, càng nhìn càng cảm thấy bất an.

Tống Ngung một thân trung y màu trắng bước ra từ phòng tắm, tóc dài buông xõa trên vai phối với màu trắng của trung y thì càng thêm chóい mắt. Lúc nàng định lên giường ngủ thì trên nóc nhà đồng loạt có hắc y nhân mang khăn bịt mặt tiến vào.

Gặp tình trạng này nếu là nữ nhân khêu phong thì đã sờn la héo thát kêu cíu mọng rồi nhưng người này là Tống Ngung – nữ tướng quân Lê quốc, tình trạng gì chưa gặp qua. Nàng không hoảng sợ, chỉ nhanh chóng lấy thanh kiếm treo trên đầu giường xuống, mắt lạnh nhìn đám hắc y nhân. Thấy bọn chúng mãi không xông lên, nàng lạnh giọng hỏi:

“Các ngươi là ai?” Nàng khẳng định đám hắc y nhân này là đến giết nàng, nhưng tại sao lại không ra tay? Nghĩ hoặc thi nghĩ hoặc nhưng nàng cũng không bở phòng bị, tay vẫn nắm chặt thanh kiếm, mắt nhìn đám hắc y nhân.

“Ngươi là Tống Ngung?” Một tên trông như đứng đầu của bọn chúng lạnh lùng mở miệng hỏi.

“Phải. Các ngươi là người của ai?”

Tên thủ lĩnh không trả lời nàng mà chỉ hừ lạnh một tiếng rồi tiếp tục quan sát nàng. Nhưng nhìn thế nào cũng không giống như là họ đang đợi gì đó chứ không phải nàng.

Chợt một mùi thơm thoang thoảng xông vào mũi làm nàng nhíu mày rồi cũng hiểu ra, thì ra bọn chúng cho người đốt mê hương, đợi mê hương phát tác thì nhất tè xông lên giết nàng. Hừ... bọn chúng cũng quá xem thường nàng rồi.

Tống Ngung bế khí phòng ngừa mê hương phát tác nhưng nàng kinh ngạc phát hiện công lực đã giàm ba phần. Nhưng mê hương này thật kì lạ, nàng không cảm hoa mắt, choáng váng mà ngược lại thân thể càng ngày càng nóng. ‘Chết tiệt, đó không phải mê hương mà là xuân dược. Phải nhanh chóng giải quyết đám người này để tri liệu mới được.’

Nghĩ vậy, Tống Ngung nhanh chóng rút kiếm xông thẳng vào đám người hắc y nhân.

Chiêu chiêu sắc bén, sát khí lan tràn. Đám hắc y nhân bị hành động bất ngờ của Tống Ngung làm cho sững sờ tại chỗ, không kịp phản ứng nên một lượng lớn bị đánh chiêu của Tống Ngung làm cho mất mạng. Đến khi bọn chúng hoàn hồn thì đã mất gần nữa số người. Tên thủ lĩnh thấy vậy, sát khí bốc

lên, quát to với đám người còn lại:

“Giết nàng”

Đám hắc y nhân theo tiếng quát điên cuồng xông về phía Tống Ngưng. Nhưng thế chủ động đã bị Tống Ngưng nắm lấy nén cho dù có phản kháng thì chúng cũng chết không nghi ngờ.

Trong lúc Tống Ngưng đối phó với đám hắc y nhân thì tên thủ lĩnh đã lợi dụng thời cơ đến sau lưng nàng đâm một kiếm về phía hậu tâm* của nàng. Một kiếm này mang theo lực lượng cực lớn và sát khí tuyệt đối. Tống Ngưng bị sát khí làm cho giật mình quay lại nhưng thanh kiếm gần như vậy, muốn tránh cũng không được. Trong lúc ngàn cân treo sợi tóc, một đạo chưởng lực cường đại từ sau lưng Tống Ngưng quét qua tóc mai của nàng, đánh thẳng vào ngực tên hắc y nhân.

*Hậu tâm phia sau lưng, phia trước là tim

Bạn đang đọc truyện *Nương Tử Cho Ta Một Cơ Hội Được Không?* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull.Net](#).

Chương 14: CHƯƠNG 14

Thẩm Ngan sau khi tỉnh lại theo thói quen bước về viên của Tống Ngưng. Mỗi đêm hắn đều lén điếm huyệt ngủ của nàng rồi ôm nàng ngủ. Cảm nhận ôn hương nhuyễn ngọc trong trong mới làm hắn cảm thấy nàng ở bên hắn, nhận được phần nào an ủi. Nhưng mà tối nay sao nàng lại thức khuya như vậy. Cảm giác thật bất an. Thẩm Ngan đến gần phòng Tống Ngưng thì phát hiện có hắc y nhân đang đánh lén nàng. Thẩm Ngan cảm thấy thật may mắn, may mắn hắn đến kịp nếu không có phải hay không hắn và nàng lại một lần nữa âm dương cách biệt?

Hắc y nhân bị chưởng phong của Thẩm Ngan làm cho thất khiếu chảy máu mà chết. Thấy thủ lĩnh chết bọn hắc y nhân còn lại vội tìm cách trốn chạy. Bọn chúng không đấu lại cao thủ như vậy đâu. Thẩm Ngan cũng không thèm quan tâm bọn họ, việc quan trọng bây giờ là phải xem A Ngung có bị thương không, còn bọn chúng thì điều tra sau cũng không muộn.

“A Ngung, nàng không sao chứ?”

“Ta... không... sao...” Nàng chưa kịp nói hết lời thì đã chìm vào bóng đêm. Bên tai vẫn còn vang vẳng tiếng gọi của Thẩm Ngan.

----- phân cách tuyển -----

Phòng của Tống Ngưng

Tống Ngưng ngất xỉu, Thẩm Ngan vội bế nàng vào phòng, nhẹ nhàng đặt nàng lên giường. Hắn tìm khắp nơi nhưng lại không thấy tên thàn y chém bầm kia đâu. Lúc trước không phải ‘hắn’ đều bám theo A Ngung sao, dù cho hắn muốn gỡ thế nào cũng không ra, nhưng đến khi cần thì hắn lại không xuất hiện. Thật làm hắn tức chết mà.

Không được rồi, cơ thể của A Ngung càng lúc càng nóng, nếu cứ thế này chỉ sợ...

“A Ngung, xin lỗi nàng”

Bạn đang đọc truyện *Nương Tử Cho Ta Một Cơ Hội Được Không?* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full.Net](#).

Chương 15: CHƯƠNG 15

Thẩm Ngan nhẹ nhàng cởi quần áo của Tống Ngưng ra chỉ còn lại chiếc yếm đỏ tươi thêu hoa lan và tiết khố trắng tinh chỉ đủ che lại cảnh xuân của nàng. Thẩm Ngan nuốt một ngụm nước bọt nhưng rồi thân thể hắn run lên, ánh mắt cũng đã không còn dục vọng như vừa rồi. Nếu hắn dùng cách bình thường để giải được cho nàng thì có lẽ nàng sẽ chán ghét hắn. Chỉ còn cách dùng nội công và chân khí của hắn để đưa xuân được ra thôi. \(\times\|/\)

Hắn xoay người nàng lại, đưa hai tay áp vào lưng nàng rồi từ từ chuyển chân khí sang cho nàng. Một khắc trôi qua, trên trán hắn đã toát ra một lớp mồ

hồi mộng mà xuân dược trong người nàng lại không có dấu hiệu giảm đi mà còn có xu hướng cấn nuốt nội công của hắn mà trở nên mạnh mẽ hơn.

Nghĩ vậy, Thẩm Ngạn thu hồi nội công lại. Vừa điều tức xong thì hắn đã nghe tiếng rên khẽ của Tống Ngung.

“Úm..nóng..nóng quá...”

Tiếng rên kiều mị, quyến rũ cộng thêm thân thể gần như xích lõa của nàng bày ra trước mặt hắn. Là nam nhân ai mà không động tâm. Thẩm Ngạn cũng vậy nhưng hắn lại sợ một điều khủng khiếp hơn (đối với hắn), hắn sợ nàng sẽ...hận hắn. Vì vậy hắn mới không dám chạm vào nàng. Nhưng bây giờ thì phải làm sao đây?

“Úm..nóng quá..nóng quá...”

Lại một tiếng rên khẽ nữa vang lên. Lần này có vẻ đau đớn hơn lần trước nhiều lần. Làn da bạch ngọc của Tống Ngung cũng đã ửng hồng, dưới ánh đèn càng thêm mê người. Hình ảnh này cộng thêm tiếng rên kiều mị của nàng như một thanh kiếm chặt đứt từng sợi dây lí trí của Thẩm Ngan. Đôi mắt hắn đỏ bừng và tràn đầy dục vọng ngoài ra còn có một sự kiên định.

“A Ngung, xin lỗi”

Thẩm Ngan cúi đầu hôn Tống Ngung, càng lúc càng sâu, tay cũng bắt đầu di chuyển trên thân thể trắng nõn thon ngát của nàng. Không phải hắn không muốn thử những phương pháp khác nhưng rủi ro của nó lại rất cao. Nếu A Ngung có chuyện gì thì...hắn không muốn nghĩ tiếp. Cách giải được an toàn nhất chỉ có cùng nam nhân giao hoan.

Trong phòng truyền ra từng trận thở gấp và những tiếng rên rỉ của nữ tử làm cho người khác phải đỏ mặt tía tai. Những âm thanh va chạm mập mờ cũng làm nguyệt nhí xấu hổ khuất sau màn mây.

Có lẽ làm như vậy nàng sẽ hận, sẽ chán ghét hắn, nhưng dù sao vẫn tốt hơn là hắn vĩnh viễn mất nàng lần nữa.

(NB: đoạn trên của bạn Tuyết nhưng qua tay bạn Phy thì nó thành như vậy đó, ta k có làm gì hết I'm innocent)

Sáng hôm sau

Những tia nắng nhẹ nhàng xuyên qua cửa sổ và màn hình trướng, chiếu lên gương mặt đang ngủ say của hai người trong phòng. Nữ tử vùi đầu vào trong ngực nam tử, tay của nam tử ôm siết lấy vòng eo thon gọn của nữ tử. Tạo ra hình ảnh thật hài hòa và ấm áp.

Bỗng nữ tử nhẹ nhàng rung hàng mi dài cong vút rồi mở mắt ra. Vừa mở mắt ra, đập vào mắt là lòng ngực tráng kiện của nam tử. Ánh mắt mông lung buồn ngủ chợt mở ra không thể tin. Tống Ngung bật dậy, đẩy cánh tay bên hông ra, nhìn thân thể trần trụi có những dấu hôn xanh xanh tím tím dày đặc làm cho Tống Ngung thất kinh, đỡ đắn ngồi bên giường.

Nàng... Thế nhưng lại... Không thể nào...

----- Một nơi khác -----

Trong căn phòng đầy những lọ thuốc và dược liệu một nam tử tuyệt mĩ, yêu mị đang tức giận bóp nát chiếc bình bạch ngọc trong tay khiến nó biến thành bột phấn rồi rơi xuống bàn.

“Chết tiệt... là ai dám lấy cáp Mị huyền hương của ta”

Chợt một bóng đen nhảy từ cửa sổ vào, quỳ một chân xuống cung kính bẩm báo với nam tử đang đứng.

“Thiếu chủ, đêm hôm qua Tống Ngung cô nương bị người ám sát, trúng xuân dược”

Mặt nam tử biến sắc vội hỏi:

“Là ai làm? Tiểu Ngung Nhi ra sao rồi?”

“Dạ, theo điều tra là do một cô nương đến nhờ Sát các đến giết Ngung cô nương, còn xuân dược thì Thẩm Ngạn đã giải cho cô nương ấy rồi ạ”

“Tốt, tốt lắm, Thẩm Ngạn, ngươi giỏi lắm”

Nam tử đánh một chưởng lên chiếc bàn khiến nó vỡ vụn. Lời nói thì hoàn toàn là nghiên răng nghiên lợi mà nói ra. Được lắm, tên đó dám thừa cơ ‘hắn’ đi vắng mà động tay động chân với Tiểu Ngung Nhi của hắn. (NB: ta nhớ không là TNG là vợ ThN mà DT.*liếc* NB.*chạy*)

Đợi đó, ta sẽ không để cho người sống yên ổn

Bạn đang đọc truyện *Nuong Tu Cho Ta Một Cơ Hội Được Không?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 16: CHƯƠNG 16

Vài ngày sau

Thẩm phủ

Từ sau hôm gặp thích khách đến nay, Tống Ngưng không gặp Thẩm Ngạn (hay nói đúng hơn là tránh mặt) còn Thẩm Ngạn thì lại không dám gặp nàng, mặc dù mỗi đêm hắn đều lén vào phòng ôm nàng ngủ, chỉ là hắn và nàng không hề nói chuyện với nhau

Mỗi lần nghĩ đến việc này hắn đều nghiêm rrig, đen mặt nhớ lại sáng hôm đó.

--- ----- Một ngày trước --- -----

Sáng hôm đó thật ra Thẩm Ngan thức dậy từ rất sớm. Hắn hạnh phúc khi nhìn thấy thiên hạ ngủ say ở trong lòng mình và mỉm cười đầy thỏa mãn.

Hắn nhìn nàng rất lâu mà vẫn không muốn rời mắt, như thể muốn khắc ghi hình ảnh này vào thật sâu trong tâm, nhập vào xương tủy. Thấy nàng sắp tỉnh hắn vội vàng nhắm mắt lại giả vờ ngủ. Hắn muốn biết nàng sẽ có phản ứng gì khi thấy hai người đã viễn phong

Hắn chỉ cảm nhận được nàng bật dậy, đẩy cánh tay hắn ra thì không còn hành động gì nữa. Hắn nghi hoặc mở mắt. Đập vào mắt là khuôn mặt không thể tin thất thần của nàng, tâm đau như cắt.

“A Ngung, thật ra ta và nàng...” Hắn không muốn nàng nghĩ rằng hắn có ý hay có bất kỳ ý nghĩ nào khác với việc... cùng nàng (NB: (¶_¬)) Nhưng lời còn chưa nói hết đã bị nàng cắt đứt:

“Ta hiểu. Ta sẽ xem việc này như là chuyện chúng tôi chung ta là phu thê, đây là đêm đồng phòng. Người cũng như vậy mà, phải không?”

“Không phải, ta...”

“Ta và người không ai có hi vọng gì ở đối phương cả, việc này là ngoài ý muốn.” Nói rồi nàng mặc trung y qua loa rồi bước vào bình phong chỉ để lại một mệnh lệnh:

“Lan Lan, chuẩn bị dục bồn cho ta”

“Vâng” tiếng nha hoàn ngoài cửa đáp lại.

Bỗng Thẩm Ngạn ngồi ngay ngắn trên giường

Hai tháng sau

Tống Ngưng được chẩn có hỉ mạch. Nhà họ Thẩm một mảnh vui mừng, nhất là Thẩm Ngạn, hắn cao hứng đến sấp hổng rồi. Nhưng vẫn có mấy người không được vui, tỉ như Liễu Thê Thê và... Tống Ngưng.

Liễu Thê Thê oán hận, đập phá đồ đạc trong phòng

Còn Tống Ngưng thì lại cảm thấy rối rắm a.

Đây là sao a? Nàng chẳng qua chỉ nghĩ đó là xong rồi, ai ngờ nàng lại có thai aaaaa... Khóc không ra nước mắt.

Đê nàng cùng Thẩm Ngạn không phải khổ xứ, Tống Ngưng quyết định..... DỌN RA BIỆT VIỆN Ô!!!

Bạn đang đọc truyện *Nương Tử Cho Ta Một Cơ Hội Được Không?* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull.Net](#).

Chương 17

Tháng sáu năm sau

Tống Ngung ở biệt viện dưới sự chăm sóc của Nam Cung Diệp Thần và Hoàng Phủ Hạo Thiên đã sinh ra một bé trai.

Kể ra cũng là, không hiểu sau khi Tống Ngung đón ra biệt viện Nam Cung Diệp Thần lấy được tin tức ở đâu mà hôm sau cạnh biệt viện của nàng có thêm một cái biệt viện nữa mà chủ nhân đương nhiên là Nam Cung Diệp Thần. Nhưng cái biệt viện ấy cũng chỉ làm bình phong đôi khì là nơi hán ngủ qua đêm thôi vì đa số hán đều ở biệt viện của nàng với lí do: “Chăm sóc Tiểu Ngung Nhi và bảo bối”. Nếu không phải nàng biết sự tình thì thật sự nàng sẽ nghĩ đứa con này là con của hán a.

Không biết có phải là ông trời đưa nàng hay không mà cách biệt viện của nàng chỉ một con phố là biệt viện của Tam Vương già Hoàng Phủ Hạo Thiên (NG: tì k cần thi cho muội a - 巴) và sau đó biệt viện của nàng có thêm một “người khách quý” nữa.

Lão thiên a...Nàng đã làm gì nên tội chứ??? Ngày tháng yên bình của nàng...

----- Ngoài lề tí -----

Khi Tống Ngung vừa chuyển ra biệt viện được ba ngày thì Thẩm Ngạn duyệt binh ở quân doanh hay tin, vội vã cho người đi tìm ở các biệt viện mà Thẩm phủ có. Khi tìm được nàng hán vội đến ngay nhưng mà không ngờ lại hết lần này đến lần khác luôn bị Nam Cung Diệp Thần ngăn cản ở bên ngoài không thì người gác cổng thông báo nàng đã ra ngoài hoặc là Tam Vương già tìm đến bàn bạc việc quân. Hắn sắp điên rồi a... (NB: quả là Thiên ca và Thần ca ‘đoàn kết chống giặc ngoại xâm’) (TP: cho vừa anh quá à!!!)

Không những thế Liễu Thê Thê còn giờ tròn ‘bỏ nhà ra đi’ nữa chứ. Hừ...muốn ngoan thì hán cũng sẽ ngoan cùng với cô ta đến cùng. Hán phải một nhóm 10 tên lính bình thường đi tìm cô ta. Nếu gặp thì đưa cô ta về với gia đình cô ta. Nếu không gặp thì ba ngày sau trở về. Dù sao sớm muộn cô ta cũng sẽ bị hán hành hạ để trả thù thôi.

(NB: s viết đoạn nì ta cứ cảm thấy ngôn tình ngược mà LTT là nữ9 z nhì TAT)

----- Trở lại -----

Do Tống Ngung sau khi sinh xong cơ thể mệt mỏi nên Nam Cung Diệp Thần phải đi tìm thuốc để tắm bổ cho nàng. Hoàng Phủ Hạo Thiên cũng thường xuyên đến linh chi ngàn năm, tuyết liên trăm năm để cho nàng tắm bổ.

Hôm nay nhân lúc Nam Cung Diệp Thần đi tìm thuốc cho nàng và Hoàng Phủ Hạo Thiên đang xử lý công vụ chưa đến được, Thẩm Ngan liền chạy đến tìm Tống Ngung. Hắn biết người gác cổng là người của hai tên kia nên hán quyết định..... trèo tường vào.

Nhưng mà... hán không biết phòng của nàng ở đâu a.

Không biết có phải Thẩm Ngan quá may mắn hay không mà hôm nay Tống Ngung thấy trong người khỏe hơn một chút nên quyết định đi dạo hoa viên cho khuây khỏa. Và thế là Thẩm Ngan đi nhầm vào hoa viên rồi vô tình gặp Tống Ngung đang ngắm sen trong hồ.

Hình ảnh đẹp vào mắt hán là một thiếu nữ mặc bạch y xinh đẹp đứng cạnh những đóa hồng liên tạo nên một khung cảnh duy mĩ làm người ta ngẩn ngơ.

Khung cảnh này chỉ in vào đáy mắt của Thẩm Ngan chưa đầy một khắc thì Tống Ngung phát hiện ra hán, không những thế mà tả hữu của Tống Ngung còn xuất hiện hai nam tử tuyệt sắc đứng đối mặt với Thẩm Ngan làm hán có cảm giác mình là người thừa. Ý nghĩ vừa xuất hiện đã làm Thẩm Ngan lùa giận công tâm.

Hán muốn tiến lên kéo Tống Ngung về phía mình nhưng lại không thảng nổi hai tên kia. Nếu chỉ có một người thì hán cố gắng sê ngang tay nhưng hai người thì...

Thẩm Ngan dùng sức cắn răng đén nỗi nghe được âm thanh “ken két” chói tai.

Trong lúc bầu không khí đang căng thẳng với tình trạng là một nữ tử đang giữ hai nam tử đang trùng mặt thủ hán với một nam tử khác đối diện. Cái không khí quái dị này chấm dứt là do một đám hắc y nhân bất ngờ xuất hiện với sát khí rất rõ ràng làm cho cả bốn phải nhúm mắt. Nhất là Hoàng Phủ Hạo Thiên, ‘hán’ là người phụ trách an toàn cho Ngung Nhi nhưng đám hắc y nhân này lại xuất hiện ở đây thì ‘hán’ phải xem lại các ám vệ của mình rồi.

Sau đó đương nhiên là một màng huyết tinh do bốn người ba nam một nữ ở biệt viện này gây ra. Nhưng đa số là Thẩm Ngan, Hoàng Phủ Hạo Thiên, Nam Cung Diệp Thần ra tay còn Tống Ngung thì chủ yếu là phòng thủ và giết một vài tên gần đó do thể chất của nàng vẫn chưa khôi phục. Các ám vệ và hộ vệ đều được đưa đi bảo vệ Thẩm Lạc hết rồi.

Dị biến đột ngột xảy ra khi Tống Ngung đang đau với một hắc y nhân. Kiếm sê đâm vào tim tên đó nhưng hán lại né người sang trái rồi lẩn một vòng trốn thoát. Tống Ngung cơ thể sức lực không nhiều nên thu kiếm không kịp. Một kiếm kia cứ như thế đâm vào phía hậu tâm của Thẩm Ngan đang chắn trước mặt Tống Ngung.

Thẩm Ngan nhìn mũi kiếm trước mặt mình rồi lại nhìn khuôn mặt của Tống Ngung cười khổ một tiếng, đáy lòng lại chua sót không thôi. Nàng lại một lần nữa đâm hán một kiếm xuyên tâm. Tuy không màng nhưng lại đứng ngay vị trí cũ. Nhưng lúc đó là hán vô tâm với nàng khiến nàng hận hán. Còn bây giờ, là nàng vô tâm với hán nhưng hán lại không thè hận nàng, không hận nàng được và càng không muốn hận nàng.

Trước khi chìm vào bóng tối hán còn nhìn thấy khuôn mặt lo lắng của nàng, như vậy cũng đủ rồi...

Tống Ngung lúc này rất rối loạn. Lúc một kiếm kia đâm vào thân thể của Thẩm Ngạn, tâm của nàng đột nhiên nhói một cái, trong đầu cũng có một số hình ảnh lướt qua. Nhưng nó rất nhanh nàng chưa kịp nhìn thấy thì nó đã biến mất rồi. Lúc hắn ngã xuống, bọn hắc y nhân đã được giải quyết xong hết. Nàng lo lắng chạy đến chỗ hắn, thúc giục Nam Cung Diệp Thần cứu hắn. Khi đó nàng chỉ có một ý nghĩ là hắn không thể chết được.

Bạn đang đọc truyện *Nương Tử Cho Ta Một Cơ Hội Được Không?* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full.Net](#).

Chương 18

Sáng hôm sau

Thẩm Ngạn chậm rãi mở mắt ra. Đập vào mắt là một căn phòng cực kì xa lạ. Đây không phải là phòng của hắn, thậm chí, đây còn không phải là Thẩm phủ vì Thẩm phủ không có căn phòng thanh nhã và giản dị thế này.

Thẩm Ngạn chống đỡ thân thể muôn ngồi dậy xem xét nơi này nhưng lại động vào miệng vết thương ở ngực khiến hắn hít một ngụm khí lạnh.

Lúc này cánh cửa bị mở ra. Người xuất hiện ở cửa làm cho Thẩm Ngạn không thể tin vào mắt mình. Là Tống Ngung. Tống Ngung một thân y phục màu trắng, cổ áo và cổ tay được viền chỉ lam thêu hình đằng vân diêm xuyên một ít hoa sen đỏ được thêu tì mè. Tóc đen ba ngăn được búi đơn sau đầu. Trên cổ đeo ngọc bội, còn cổ tay là chiếc vòng bạch ngọc tinh xảo không rời của nàng. Hai tay nàng đang bưng khay đựng chén thuốc.

Thấy hắn muốn ngồi dậy. Tống Ngung vội vàng ngăn cản:

“Vết thương của ngươi vừa mới được băng bó, cẩn thận đừng động, không thì nó vỡ ra đó. Ngươi nên nằm xuống nghỉ ngơi đi.” Đặt chén thuốc lên bàn rồi đi đến bên giường giúp hắn nằm xuống.

Lời nói, cử chỉ quan tâm và cả khuôn mặt lo lắng của nàng đều làm Thẩm Ngạn cảm thấy vui sướng và ngọt ngào.

Nàng... đây là... đáng quan tâm hắn nha.

Tống Ngung đút thuốc cho Thẩm Ngạn rồi đắp chăn cho hắn.

“Biết viên này chỉ có mấy nha hoàn thôi nhưng họ lại làm việc hết rồi. Không ai có thể chăm sóc cho ngươi cả. Một lát nữa, ta sẽ sắp xếp cho hai nha hoàn sang hầu hạ ngươi. Người ở đây tạm mấy ngày nữa đi. Đợi vết thương tốt lên rồi hãy trở về.”

“Nàng đối xử với phu quân của nàng như vậy sao?” Thẩm Ngạn có điểm tức giận chất vấn.

“Ta...”

Không để Tống Ngung trả lời, ngoài cửa đã vang lên tiếng bẩm báo của Lan Lan – tì nữ hồi môn của nàng đang chăm sóc Thẩm Lạc.

“Công chúa, tiểu công tử đã thức dậy, hiện đang khóc đòi gặp người à.”

“Ta biết rồi” chỉnh lại chăn cho Thẩm Ngạn. “Ngươi nghỉ ngơi đi. Một chút nữa ta sẽ đưa nha hoàn sang.”

Nàng đứng dậy, bước đi nhưng bị Thẩm Ngạn kéo tay lại.

“Nàng quả là người vô tâm, ít nhất phải cho ta lưu lại đây một thời gian chứ”

“Được” Nàng đáp mà không cần suy nghĩ. Nàng muốn mau chót về xem Lạc nhi.

Nhưng không biết thời gian của Thẩm Ngạn lại là BỐN NĂM.

Bốn năm sau

Thẩm Ngạn ở biệt viện cùng Tống Ngung, Nam Cung Diệp Thần, Hoàng Phủ Hạo Thiên cùng chăm sóc cho Thẩm Lạc mặc dù luôn bị Nam Cung Diệp Thần và Hoàng Phủ Hạo Thiên khiêu khích nhưng vẫn ‘mặt dày’ ở lại.

Thẩm Lạc càng lớn càng giống mẫu thân. Ba tuổi đã đọc thuộc tú thư ngũ kinh, tư chất thông minh hơn người. Nếu có chữ nào không hiểu cũng cúi đầu không hỏi mà tự mình tìm hiểu.

Lúc trước Thẩm Ngạn không quan tâm nhiều đến nhí tử này nhưng bây giờ lại sủng ái có thêm. Nhưng nhí tử này của hắn phong lưu tiêu sái, hoa gắp hoa nở, người gắp người thích, chim thấy chim chạy lại rất kiên cường y như A Ngung vậy. (NB: trọng điểm) Mà quan trọng nhất là nó rất chán ghét hắn a.

Lúc hắn tặng lễ vật đầy tháng thì nó lại khóc àm lén. Khi tròn một tuổi hắn lại tặng lễ vật thì nó lại cắn hắn một cái. Từ đó hai cha con KẾT – THÙ. Nhưng đáng ghét là sao chỉ có mình hắn bị nhỉ từ đối xử “đặc biệt” mà hai tên kia lại chịu “súng ái quá đáng”. Nên hắn quyết định sẽ xử lý tên nhóc này vì.... nó suốt ngày cứ bám lấy Tống Ngung a.(NB: 2 tên kia thì đánh k lại hehe)

Thảm Ngan vì muốn Tống Ngung bất ngờ đã bỏ ra bảy ngày học làm bánh quê hoa cho nàng ăn. Hôm nay là ngày hắn học xong nên rất vui mừng mà bưng cho nàng ăn. Nhưng vừa đến cửa phòng nàng, hắn bỗng nghe được những âm thanh kì quái.

“A...chậm lại chút a... ta còn chưa xong mà...” Tống Ngung

“Ngươi chậm quá” Nam Cung Diệp Thần cười khẽ

“Tại ngươi nhanh quá đó chứ” Tống Ngung “nũng nịu” oán trách

Thảm Ngan đứng ngoài cửa phòng thân mình run rẩy bàn tay trong tay áo nấm chặt đèn độ gân xanh nổi lên, bàn tay cầm đĩa bánh các khớp ngón tay cũng trắng bệch. Đầu hắn cúi xuống, tóc che đi biểu tình trên mặt hắn.

Trong phòng lại truyền ra một câu “Tiếp tục” của Nam Cung Diệp Thần thành công làm cho ngọn núi lửa của Thảm Ngan bùng nổ.

Thảm Ngan dùng sức đá cửa vào. Cánh cửa do bị đá quá mạnh mà lung lay sấp đổ. (NB: 1' mặc niệm..thôi, e hèm, vẫn đê chính đây) Đập vào mắt hắn là Nam Cung Diệp Thần và Tống Ngung đang ngồi dựa sát vào nhau cùng xem một quyển sách, tư thế của hai người hết sức ám muội.

Thấy cửa bát ngòi bị mở ra, còn với tiếng động lớn như vậy, Nam Cung Diệp Thần và Tống Ngung cùng nhìn ra phía cửa. Thấy Thảm Ngan đứng ở cửa, Nam Cung Diệp Thần trong mắt hiện lên trêu tức và đắc ý, tay cũng không an phận vòng qua ôm lấy vai của Tống Ngung. Tống Ngung thì lại cảm thấy không được tự nhiên, giống như nàng đang bị bắt gian tại trận vậy. Lúc Nam Cung Diệp Thần ôm lấy vai nàng làm mi mắt nàng giật giật. Không lẽ bị hiểu lầm như vậy sao.

Thảm Ngan thấy hành động “thân thiết” của Nam Cung Diệp Thần và Tống Ngung, tâm càng tíc giận và ghen tị. Hắn còn chưa dám quang minh chính đại ôm nàng như vậy mà tên đó dám...dám... Dùng sức đặt mạnh đĩa bánh lên bàn “Cách” một tiếng thật vang. Nghe âm thanh này làm Tống Ngung hoảng hồn, vội hất cánh tay trên vai của mình xuống. Hành động này của Tống Ngung làm cho Thảm Ngan thấy thật “đẹp”, Nam Cung Diệp Thần lại có chút phúc tạp nhìn nàng.

Không khí trong phòng hết sức..... kì quái.

“Ngươi...” Thảm Ngan lên tiếng phá vỡ bầu không khí trầm lặng đến khó chịu này. Nhưng chưa kịp nói gì đã có tiếng người bẩm báo:

“Tướng quân, Tam vương gia mời người đến nghị sự”

“Có chuyện gì sao?”

“Bẩm, Lê quốc đã có ý định gây chiến.”

Bạn đang đọc truyện *Nương Tử Cho Ta Một Cơ Hội Được Không?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 19

Lê quốc và Khương quốc lại gây chiến, chiến tranh liên miên.

Khương quốc có lần thua trận nặng nề, Thảm Ngan cũng bị thương. Khương quốc Vương đã có ý nghĩ đem Tống Ngung nhốt vào ngực, làm con tin để áp chế người lãnh đạo quân của Lê quốc – Tống Diễn.

Thảm Ngan đã phải cầu tình lẩn uy hiếp trả lại binh quyền và từ quan mới cứu được Tống Ngung ra.

Vì an toàn của Tống Ngung, Thảm Ngan cho người đưa Thảm Lạc cho Tam Vương gia bảo hộ. Còn Tống Ngung thì tốt nhất là đến vùng biên giới hai nước gần quân doanh để trú tạm.

Nếu chỉ vài ngày thì không sao nhưng mà... Thảm Ngan lại dứt khoát giữ nàng lại “tránh nguy hiểm” (NB: ta thấy ca mặt dày giữ lại tránh hai anh kia thì có) cho nên Tống Ngung phải ở lại đây từ lúc chiến tranh bắt đầu cho đến lúc kết thúc là khoảng một năm. Nhưng... tất cả chỉ là những tính toán của Thảm Ngan còn sự thật là chỉ hai tháng sau khi tới đây, Tống Ngung đã gặp một số chuyện do Liễu Thê Thê gây ra làm cho Tống Ngung phải “chạy trốn” đi nơi khác.

Chuyện là vào một ngày sau 2 tháng sống ở đây, Tống Ngung thấy được thảo sáp hết nêu đã cùng một số người quân y đi tìm. Không hiểu sao Tống Ngung lại cảm thấy con đường này rất quen. Cứ theo cảm giác quen thuộc này Tống Ngung đến một căn nhà gỗ là y quán nhỏ trên làng này nhưng quan trọng là đây là nhà của Liễu Thê Thê và gia già của cô ta.

Tống Ngung cảm thấy như có một ánh mắt băng lãnh, thù hận và đầy sát ý nhìn mình chằm chằm, nhưng khi nàng quay lại thì lại không thấy ai cả. Tống Ngung nàng không thể nào xuất hiện ảo giác được. Vì thế Tống Ngung nhá chân đi lên phía trên một chút – nơi này nàng cảm thấy ánh mắt kia.

Khi đến nơi (nơi nàng gặp Liễu Thê lúc cứu Thẩm Ngan) thì một cảm giác quen thuộc lại trỗi dậy nhiều hơn. Bất chợt có một bóng đen trong rừng vút qua thu hút nàng. Tống Ngung vội đuổi theo, đến vách núi thì không bóng đen ấy đâu cả. Nàng tìm kiếm xung quanh cũng không có ai. Bất chợt có một đôi tay đầy nàng từ phía sau khiến nàng có chút mất thăng bằng. May mắn lúc này nàng không đứng gần nêu không đã rơi xuống vực rồi. Nàng quay người xuất hiện lại khiến Tống Ngung kinh ngạc, người này không ai khác chính là Liễu Thê Thê.

Ánh mắt Liễu Thê Thê nhìn Tống Ngung đầy oán độc, cắt giọng khàn khàn, như tu la đến từ địa ngục cực kì khó nghe làm Tống Ngung cũng phải nhíu mày.

“Tống Ngung, bao lâu nay ta tìm người thật vất vả, lại không ngờ đến, người lại tự mình đến nộp mạng, tự đi tìm đường chết.”

Liễu Thê Thê vừa dứt lời thì bên cạnh đã xuất hiện hai hắc y nhân sát khí đằng đằng, Tống Ngung phát hiện thêm ở cổ áo bọn chúng có một kí hiệu không giống như bọn hắc y nhân ám sát nàng trước kia.

Hai tên hắc y nhân không nói hai lời liền tấn công nàng, Tống Ngung cũng nhanh chóng rút trường kiếm bên hông xuống ứng chiến.

Mắt thấy sắp đánh gục được tên thứ nhất thì bất ngờ có một lực đẩy nàng xuống vực.

Liễu Thê Thê nhân lúc Tống Ngung đang đấu với hắc y nhân thì thừa cơ lúc bọn họ đã đến gần vách đá thì đẩy nàng xuống.

Tống Ngung bất ngờ bị đẩy trở tay không kịp thì theo quán tính mà rơi xuống vực, nghĩ hắn là phải chết nhưng Tống Ngung lại được một người ôm lấy, rơi vào một lòng ngực ấm áp.

Bạn đang đọc truyện *Nuong Tử Cho Ta Một Cơ Hội Được Không?* được tải miễn phí tại [vWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull.Net](#).

Chương 20: Chương 20: Kết

Trong căn phòng tối, âm thấp, ánh sáng yếu ớt thỉnh thoảng chiếu xuống tạo nên cảm giác âm u, thỉnh thoảng còn nghe được tiếng côn trùng kêu. Nhà ngục chỉ có mùi thối rữa, mực nát và còn có cả..... mùi máu tươi.

Căn phòng giam cuối cùng của mật thất có một bóng người đang vô lực gục trên sàn. Người này thân hin nhô nhẫn hẵn là nữ nhân, tóc đen rối bời, quần áo rách nát đầy những vết roi và thâm đầm máu đỏ thẫm. Nữ nhân giật giật ngón tay rồi từ từ ngân mặt lên, tóc lại che đi một nửa khuôn mặt. Liễu Thê Thê ánh mắt đầy oán hận nhìn về phía cánh cửa sắt, tay muốn nắm chặt nhưng được vì tay chân của cô ta đã bị phế gần như không còn cử động được nữa.

Tại sao Tống Ngung không chết? Tại sao?

Ngày hôm đó, đáng lẽ, Tống Ngung phải bị roi xuống vực nhưng lại được Nam Cung Diệp Thần cứu mang đi mặc dù đã hôn mê. Khi cứu Tống Ngung, Nam Cung Diệp Thần cũng đã giết chết hai hắc y nhân, cũng đánh nàng roi xuống vực. Nghĩ là sẽ chết nhưng không ngờ rằng lại được cứu. Cứu? Hắn là vậy. Vì người đó cứu nàng là để lăng nhục, hành hạ nàng.

Ngày hôm sau khi Liễu Thê Thê bị đánh lăn xuống vực thì được Hoàng Phủ Hạo Thiên đem về giam trong địa lao này, hàng ngày chịu đủ loại tra tấn tàn bạo, đau khổ hơn cả cái chết.

Cánh cửa ngục bị mở ra ánh sáng chiếu vào chói cả mắt. Một bóng người chậm rãi đi về phí phòng giam Liễu Thê Thê. Nam nhân mặc hắc bào thêu kim long, gương mặt tuấn mĩ, góc cạnh rõ ràng, đầu đội kim quan, người mang khí chất đế vương cao cao tại thượng khác biệt hoàn toàn với địa lao âm u này.

Hoàng Phủ Hạo Thiên đứng trước cửa ngục nhốt Liễu Thê Thê, ánh mắt nhìn cô ta như nhìn một xác chết vậy. Giọng nói băng hàn lạnh thấu xương vang lên:

“Liễu cô nương rất thích ở đây đúng không? Ba ngày nữa cô phải đi khỏi đây rồi. Gia chủ là bốn vương có chút tiếc nuối, nay ta tặng cô nương một đại lễ xem như từ biệt vậy. Người đâu!”

“Vương gia.”

“Mở cửa, sắp xếp để bốn vương ‘chăm – sóc’ Liễu cô nương ‘thật – tốt’” (TT: *sòn da gà*)

“Vâng”

Liễu Thê Thê từ khi thấy Hoàng Phủ Hạo Thiên lên tiếng đã hoảng sợ đến nỗi đôi mắt mờ to, đồng tử co lại hép cờ. Tên thị vệ mở cửa, kéo cô ta trói lên giá (cây thập giá ý). Không, không, ba canh giờ trước nàng đã bị thị vệ đánh xong, vừa mới tỉnh lại thôi mà.

Sau khi thị vệ trói cô ta lên giá xong thì lập tức có người mang một thùng nướm vào. Liễu Thê Thê nhìn thấy nó càng hoảng sợ hơn. Cô ta biết đó là gì. Đó là nước muối và ót, thêm thuốc của Nam Cung Diệp Thần và rất nhiều thứ có thể làm vết thương đau đớn gấp nhiều lần và lở loét, con đau hơn gấp trăm ngàn lần, đau tận xương tủy.

Nhìn về mặt hoảng sợ của Liễu Thê Thê, Hoàng Phủ Hạo Thiên chỉ cười lạnh. Hắn không ngờ à có thể làm cho thân tín tin cậy nhất của hắn phản bội lại hắn mà cũng chỉ vì ả đã cừu tên đó một lần khi đi làm nhiệm vụ. Cũng lần đó mà Ngung Nhi bị ám sát ở biệt viện là vì tên đó đã hạ thuốc toàn bộ ám vệ và chỉ đe dọa cho Liễu Thê Thê. Hừ... Nhưng tên đó cũng bị Nam Cung Diệp Thần “xử” chung với tên phản đồ của Sát các đã trộm Mị huyền hương hạ thuốc Ngung Nhi. Theo ám vệ của hắn báo cáo thì hình như là hai người bị hạ xuân dược “hắn” (Nam Cung Diệp Thần) mới ché ra nhưng một người thì bị nhốt chung với 10 nam nhân còn một người thì bị quăng vào chuồng toàn lợn nái. (NB: hình như ta đi xa quá, quay lại thôi)

Liễu Thê Thê bị bắt nướm muối, đau xót khiến cô ta muốn hết lên nhưng miệng lại bị bịt nên chỉ có thể phát ra những tiếng “urm...um” không thành tiếng.

Sau đó là từng trận roi đau đớn khôn cùng. Những âm thanh “Chan...Chát...” khi roi đánh vào da thịt vang lên trong ngực yên tĩnh khiến người khác hoảng sợ. Nhưng những người có mặt ở đây trừ Liễu Thê Thê thì tất cả đều mặt tối sắc mà nhè.

Một canh giờ trôi qua, Liễu Thê Thê rốt cục cũng được thả ra khi chỉ còn nửa cái mạng. Hoàng Phủ Hạo Thiên không nhanh không chậm lấy trong tay áo ra một lọ sứ, rắc lên khắp người Liễu Thê Thê rồi phát tay áo bỏ đi.

Đây mới chỉ là bắt đầu!

Ba ngày sau

Liễu Thê Thê đã được đưa ra khỏi ngực. Vết thương trên người cũng đã liền da lại nhưng nhìn vào vẫn rất dọa người. Gương mặt thì bị mai tóc xõa tung che đi một nửa. Nhưng ngọn gió thổi qua làm bay một ít tóc có thể thấy gương mặt máu thịt lẩn lộn, huyết nhục mờ hồ vừa mới liền ít da lại, trông rất đáng sợ. Liễu Thê Thê bị ném lên xe ngựa chờ đến nơi khác – địa ngục thứ hai của cô ta.

Liễu Thê Thê được đưa đến một nơi hoang vắng, vào một ngôi nhà đơn sơ, giản dị, trong ngôi nhà chỉ có một chiếc giường lớn và một chiếc bàn, một chiếc ghế vào một bộ ám trà. Trong ám trà đã được pha sẵn một ít trà nóng. Bị bỏ lại một mình Liễu Thê Thê rất sợ hãi, toàn thân đều run rẩy. Liễu Thê Thê vội rót một tách trà uống để bình tĩnh lại. Uống một hơi hép ly trà nên rất nhanh sau đó cô ta cảm thấy toàn thân nóng lên, cơ thể cực kì khó chịu như bị hàng ngàn con kiến gặm cắn, mắt dần trở nên mờ hờ. Cô ta nghe được tiếng mở cửa nặng nề sau đó là rất nhiều “nam nhân xinh đẹp” tiến về phía mình. Cô ta kéo thân thể rã rời tiến về phía “họ” rồi bắt đầu hoan ái.

Ám vệ trong bóng tối nhìn một màn Liễu Thê Thê cùng một đám súc vật giao hoan thì chỉ cười lạnh khinh thường. Cô ta lại có thể lấy thân thể của mình để quyến rũ những tên phản bội lại thiếu chủ, tên thị vệ kia phản bội lại Tam Vương gia, rồi cả hai tên sát thủ kia nữa. Thật đê tiện!

Bây giờ cho cô ta ăn Mị huyền hương chân chính mà thiếu chủ đã ché tạo thành công để cô ta “tận hưởng” thật tốt. Mị huyền hương này tên như ý nghĩa, nó là xuân được cao cấp có thể tạo ra ảo giác. Cho dù trước mắt người là nam nhân xấu xí, sùi nữ hay động vật thì cũng sẽ trở thành tuấn nam, mỹ nữ trong mắt người, người sẽ hoan ái đến chết. Nhưng thiếu chủ nói còn muốn hành hạ cô ta nên mới giữ lại mạng cho cô ta. Ly trà lúc này cô ta uống trà không bao nhiêu nhưng Mị huyền hương thì nhiều, vậy mà cô ta lại uống hết, theo tính toán của hắn thì có lẽ sẽ kéo dài như thế này suốt 7 ngày.

----- ***** -----

Một tháng sau

Kinh thành đệ nhất thanh lâu

Căn phòng cuối dây lầu thứ hai

Đây là nơi “phục vụ” cho những kẻ có sở thích ngược đãi người khác khi hoan ái (là SM áy mà)

Tiếng “chát...chát...” của roi đánh vào da thịt vang khắp phòng

Trong phòng một nữ tử xích lõa bị trói trên giường theo hình chữ “đại”. Đứng ở trước giường là một nam nhân tầm 40 – 50 tuổi, trong tay còn cầm chiếc roi da dính máu. Liễu Thê Thê trên giường miệng bị nhét vải nên không thể nói chỉ có thể “urm...urm...” cầu xin.

“Sao nào? Tiêu mĩ nhân, thoái mái không? Đây là roi ché từ da rắn. Khi ché tạo còn gắn thêm những miếng sắt nhỏ rất tinh vi a. Thoái mái lắm đúng không?”

Nghé những tiếng “urm...urm...” cầu xin của Liễu Thê Thê tên nam nhân lại lý giải thành “thoái mái..a” nên cầm roi tiếp tục quát vào Liễu Thê Thê.

Thấy mỗi lần kéo roi lại thì sẽ nhìn thấy vết máu nhàn nhạt hiện lên làm cho nam nhân cực kì hưng phấn.

Đánh một lúc lại thấy không còn thú vị nữa, nam nhân đặt roi lên bàn rồi cầm lấy chân nến đang cháy đi lại gần Liễu Thê Thê. Nhìn chân nến Liễu Thê Thê càng hoảng sợ không ngừng vùng vẫy, liên tục “um..um..” không ngừng. Thấy Liễu Thê Thê àm ĩ như vậy, nam nhân nhíu mày nói:

“Không cần kích động đâu, ta sẽ thỏa mãn ngươi.”

Sau đó cầm chân nến nghiêng lại để sáp nến nóng hỏi vừa tan chảy rót vào những vết thương đang rướm máu của Liễu Thê Thê.

“Ummmm...um..ô ô ô”

Liễu Thê Thê đau đớn hét lên nhưng lại không thành tiếng, rồi lại thấp giọng nức nở.

Một tháng trước, khi tỉnh lại à thấy mình trần truồng nằm bên cạnh một đám súc vật thì đã muốn chết rồi nhưng lại có người ngăn cản à, người đó điềm huyệt rồi bẻ trật khớp hàm của à, sau đó đem à bán đến đây, căn dặn cho à phục vụ những khách nhân biến thái nhất. À đã từng chịu những khổ hình hơn cả thế này nữa.

Nhiều lúc à muốn chết đi để không phải chịu sự đau khổ này nữa nhưng luôn có người ngăn không cho à chết.

À biết đây là giúp Tống Ngung trả thù à (NB: một nra thôi a, haiz...). Biết vậy lúc trước à sẽ thành thật. Nếu lúc đó à không lừa gạt Thẩm Ngan. Nếu à không quyền rũ người của Nam Cung Diệp Thần để trộm thuốc. Nếu à không lợi dụng thị vệ của Tam Vương gia. Thì lúc này à sẽ đang hạnh phúc sống với già già...sê...sê... Nhưng trên đời này không có thuốc chữa hối hận.

-----*****-----

Biệt viện Thẩm Phú

Hoa viên

Thẩm Lạc và Thẩm Ngan ở một bên đọc sách, thỉnh thoảng còn vang lên tiếng hỏi non nót của Thẩm Lạc. Nam Cung Diệp Thần thì đang phoi dược liệu rồi chạy đi phòng bếp sau đó lại chạy về. Hoàng Phủ Hạo Thiên ngồi đàn dưới gốc đào. Tống Ngung đang xem sách, một lúc sẽ lại ngẩng đầu nhìn mọi người. Khung cảnh hài hòa, ấm áp.

Tống Ngung nhìn bình thư trong tay đột nhiên nhớ đến chuyện trước đây.

Khi bị Liễu Thê Thê đẩy xuống vực được Nam Cung Diệp Thần cứu nhưng hấn lại điềm huyệt ngủ của nàng. Lúc tỉnh lại, nàng nhìn thấy đầu tiên chính là cảnh Nam Cung Diệp Thần và Hoàng Phủ Hạo Thiên đang giao đấu. Thái dương có chút đau nhức. Đưa tay xoa thái dương nàng lại nghĩ về một bóng bạch y nam tử trong giấc mơ của nàng vì nàng thấy Nam Cung Diệp Thần cũng mặc bạch y.

“Diệp Thần, ta có thể khôi phục lại trí nhớ không?”

Hai người trong phòng đều dừng tay lại ngạc nhiên nhìn nàng, sau đó Nam Cung Diệp Thần thản nhiên nói: “Được”

Nửa tháng sau, nàng khôi phục trí nhớ, tình cảm của nàng dành cho Thẩm Ngan nàng cũng nhớ. Nhưng mà... tình cảm của Diệp Thần và Hạo Thiên nàng cũng biết. Người cứu nàng nhiều nhất là Diệp Thần nhưng Hạo Thiên lại là người luôn âm thầm bảo vệ nàng phía sau.

Nàng không muốn phụ một ai, không muốn làm tổn thương một ai. Nếu để nàng chọn một người mà hai người còn lại sẽ đau khổ, nàng làm không được. Nếu nàng bỏ đi, thi cả ba người và cả nàng cũng sẽ không hạnh phúc. Với nàng mà nói, như bây giờ đã là tốt lắm rồi.

Tống Ngung lại ngẩng đầu nhìn mọi người đang cãi nhau àm ĩ vì việc ai sẽ dạy Lạc nhi.

Tống Ngung lại cúi đầu nhìn sách, khoe miệng mỉm cười ôn nhu, hạnh phúc.

Như vậy có lẽ sẽ tốt hơn.

Bạn đang đọc truyện *Nương Tử Cho Ta Một Cơ Hội Được Không?* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.